

Publicacions de Montserrat, 500 anys d'història

**L'editorial
montserratina
entra al segle XXI
amb plena
vitalitat i
adaptada a
les noves
tecnologies**

Considerada la institució editorial en actiu més antiga del món, Publicacions de l'Abadia de Montserrat fa més de cinc-cents anys que utilitza la impremta com a mitjà de difusió. Al llarg d'aquests segles el monestir ha publicat un nombrós llistat d'obres no només religioses sinó també de temes ben variats com ara història, natura, política, excursionisme o música. Avui el director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat és el P. Josep Massot, que hi és al capdavant des de l'any 1971. Ell, juntament amb el P. Francesc Xavier Altés i el periodista Josep Fau-

lí, són els autors d'un llibre commemoratiu dels 500 anys de publicacions.

La presentació del llibre s'ha fet coincidir amb l'Any del Llibre i la Lectura i amb la inauguració al Museu de Montserrat de l'exposició *El Llibre Sagrat en les grans religions del Medi-*

terrani. La mostra reuneix textos de les tres religions monoteistes, un petit tast del fons oriental de la Biblioteca de Montserrat, un dels més importants d'Europa en papirs i documents del Pròxim Orient.

Pàg. 3 i 4

Els atemptats de Londres són «actes de barbàrie», diu el Papa

Tan bon punt va tenir notícia dels atemptats terroristes que el dia 7 de juliol van crear dolor i desolació a la ciutat de Londres, el papa Benet XVI va enviar un telegrama en què «deplora aquests actes de barbàrie contra la humanitat». En el seu missatge, el Sant Pare va demanar a l'arquebisbe de Westminster i president de la Conferència Episcopal a Anglaterra i Gal·les que expressés «a les famílies dels ferits la seva proximitat espiritual en aquest temps de dolor».

Per la seva part, el president de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Ricardo Blázquez Pérez, també va remetre, en nom de tots els bisbes espanyols, un telegrama de condol en què condemnava els atemptats terroristes ocorreguts a Londres.

Pàg. 5

Primeres ordenacions sacerdotals de Mons. Jaume Pujol

La tarda del diumenge 3 de juliol es va viure de forma intensa i molt especial a la catedral de Tarragona. Pere Joan Figueras, de 66 anys; Josep Mateu, de 25, i Jaume Sanahuja, de 68 anys entraven a formar part del presbiterat diocesà, pel ministeri de Mons. Jaume Pujol Balcells, amb el testimoni d'un miler i mig de fidels. L'arquebisbe de Tarragona, en la seva homilia, es va referir als camins, ben diferents, que han portat els ordenands fins al sacerdoci i va remarcar que precisament és en aquesta diversitat on es pot intuir amb més vivesa l'empremta de l'actuació de Déu. «Jesucrist, a través de les múltiples incidències de la vostra vida, us ha escollit per ser sacerdots seus», els va dir, i va esperonar els nous preveres a no tenir temor de viure amb «passió» el seu ministeri i a exercir l'ofici d'anunciar l'Evangeli a tothom.

Pàg. 19

Segon Seminari de la Càtedra de Pensament Cristià d'Urgell

Més de 130 persones —mestres, mestres de religió, educadors, advocats i polítics andorrans— van assistir el 30 de juny a la segona sessió del seminari anual convocat per la Càtedra de Pensament Cristià d'Urgell, dirigida pel filòsof i teòleg Francesc Torralba. Es va fer a les sales del Centre Cultural i de Congressos de Sant Julià de Lòria, a Andorra.

L'objectiu era parlar en profunditat d'un dels grans reptes de la societat actual: com enfocar i dur a terme l'educació de les generacions més joves, en un entorn fràgil per la gran quantitat d'informació que es rep, la globalització i alhora la superficialitat a què obliga. Els ponents eren de gran prestigi: Alfonso López-Quintàs, de la Universitat Complutense de Madrid; Paul Moureau, de la Universitat Catòlica de Lió, i el mateix Francesc Torralba, que va ser qui va iniciar la sessió de treball.

Pàg. 22

Sumari

- Pàg. 7** Una família catalana marxa de missions a l'Uruguai
- Pàg. 8** Entrevista a Marlies Kücking, del Consell de Govern de l'Opus Dei
- Pàg. 20** Setè aniversari de la parròquia filipina de Sant Agustí
- Pàg. 21** Conferència de Mons. Martínez Sistach a Tribuna Barcelona
- Pàg. 26** Simposi sobre monaquisme cistercenc a Santes Creus

Dia de la diòcesi de Lleida a Lourdes

Prop de 500 diocesans van viure el pelegrinatge del 17 al 19 de juny

Pàg. 16

Editorial

Rics i pobres

Una setmana després de la manifestació a Madrid contra la pobresa, es van realitzar diversos actes arreu del món amb el mateix objectiu, que van reunir milers de persones de tots els continents. Sembla que a Espanya les coses es fan abans que enlloc, com si hi hagués un afany per ser els primers. Així va passar en el referèndum sobre la Constitució Europea, o així es va intentar amb la llei que equiparava les unions homosexuals als matrimonis, en què ens convertíem en el tercer país del món en lleis d'aquest tipus; encara que, per sort, el veto del Senat va fer que ja no entréssim en el podi, perquè mentre la llei tornava al Congrés, el Canadà s'avançava i ens deixava en quart lloc.

Força més efectius que les manifestacions han estat els concerts múltiples que sota el lema «Live 8» es van organitzar per demanar la cancel·lació del deute africà. La presència d'algunes de les principals estrelles de la música mundial va afavorir la presència massiva als concerts amb la consegüent recaptació a favor d'aquesta causa. També hi va haver manifestació a Edimburg, que s'anticipava així a la cita dels dirigents del G-8, a la qual van acudir milers de persones, entre les quals hi havia els caps principals de l'Església catòlica d'Anglaterra. El mateix pontífex Benet XVI va enviar un missatge al cardenal Patrick O'Brien que animava els ciutadans a demanar als seus dirigents accions clares per a la reducció de la pobresa i per a una justa distribució dels béns de la terra.

Tres dels grans dirigents del G-8, el francès Chirac, l'alemany Schröder i el rus Putin, es van reunir prèviament a l'encontre conjunt amb la resta dels seus companys. Aparentment s'hi van veure gestos de bona voluntat, però també s'hi van veure en diversos dirigents del nostre govern en la manifestació contra la pobresa i aquí no s'està movent res. Calen els fets més que els gestos i les paraules i, sens dubte, en aquest sentit hi ajudaria molt que els països rics decidissin destinar encara que només fos el 0,7%

dels seus pressupostos per ajudar el Tercer Món i a la vegada acceptessin condonar bona part del deute d'aquests països pobres.

En el moment de tancar aquest editorial encara se celebra la cimera del G-8 i, per tant, no podem avançar esdeveniments. Cal esperar que els bons presagis previs a aquest encontre es facin realitat i es prenguin mesures reals i d'envergadura per lluitar contra la fam al món. I el més important: que les paraules i els acords no quedin en paper mullat com altres vegades.

Però, no podem deixar tota la responsabilitat sobre la pobresa del món als vuit dirigents dels països més poderosos del món. És evident que per les seves mans poden passar algunes de les decisions més importants en aquest sentit, però la pobresa és un problema de tots. Així, per exemple, l'Estat espanyol, el govern de la Generalitat, els nostres ajuntaments també han de donar exemple i posar en pràctica el que exigeixen per als altres. I no només les institucions, sinó també les persones. Un ciutadà particular pot fer ben poc per solucionar un problema tan gran com la pobresa, però la humanitat és la suma de tots els individus particulars. Com més persones estiguin conscienciades del problema i hi facin alguna cosa encara que sembli minúscula, la suma, sens dubte, serà de conseqüències molt positives.

Els cristians som els primers que hem de donar exemple. Jesús ens va demanar una opció preferencial envers els pobres que forma part del nucli més profund de l'Evangeli. No hi ha dubte que l'Església és qui més es mou en continents com l'Àfrica, i no només enviant ajudes des de lluny, sinó treballant dia a dia amb els qui pateixen directament les conseqüències de la pobresa i les desigualtats. Els que vivim la nostra fe lluny dels principals nuclis de pobresa, als països del Primer Món, hem de ser actius amb la nostra generositat econòmica, la nostra solidaritat, la nostra oració i, de tant en tant, amb alguna mobilització reivindicativa, perquè els països rics s'escoltin el clam dels més pobres.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Merche Ginés i Marta Rosado, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Victor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteiras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Perè Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorenç

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Les llàgrimes s'eixugen barrejant-les»

(Filippo Pananti. Escriptor i poeta italià. 1766-1837)

Quantes vegades hem sentit a dir que «aquest món és una vall de llàgrimes»? És una expressió, evidentment, perquè les alegries, els somriures encisadors i les rialles, en la seva mesura estimable, també són —o haurien de ser— part de la nostra existència, més encara «quan els comptes estan clars i el blat és net» en la nostra consciència. Però el cert és que el dolor i les llàgrimes ens acompanyen, poc o molt, des del bressol fins al sepulcre. És molt dur patir i plorar en solitari, ja que el dolor aïllat és més intens, pot portar a la desesperança i les llàgrimes flueixen amb amargor densa. A una festa, la gent s'hi apunta de seguida. En canvi, per consolar el trist, per pal·liar el dolor i eixugar les llàgrimes, la

cosa ja no és tan fàcil; i de vegades, si no hi ha cap més remei, es fa a contracor. Pensar i sentir en cristià modela el nostre interior amb valors molt diferents de l'hedonisme laic, perquè allò evangèlic no és el masoquisme, sinó la joia i l'alegria espiritual, fins i tot «gaudir consolant, confortant i remeiant el pròxim en les seves necessitats i angoixes». Barrejar les llàgrimes, o sigui, barrejar la nostra comprensió, amor i ajuda amb la soledat, el dolor i el plor aliens és un apostolat no penós, sinó joios, que molts no encerten a comprendre. Però aquest apostolat és el que aconseguim, com per art de màgia, el que diu el poeta Pananti: aturar els plors, asserenar, consolar i eixugar les llàgrimes.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Coincidint amb l'Any del Llibre i la Lectura, el monestir de Montserrat ha presentat el llibret *Cinc-cents anys de Publicacions de l'Abadia de Montserrat*. Aquest volum —obra dels pares Francesc Xavier Altés i Josep Massot i del periodista Josep Faulí—

fa un repàs a la «institució editora en exercici més antiga del món», i que ha fet del cenobi benedictí un referent en el diàleg fe-cultura. El mateix acte de la presentació d'aquest llibre commemoratiu, el 28 de juny, va servir per inaugurar en una sala del

Museu de Montserrat l'exposició *El Llibre Sagrat en les grans religions del Mediterrani*. La mostra és un recull de textos antics de les grans tradicions religioses abrahàmiques, pertanyents al fons oriental de la Biblioteca del monestir.

Una editorial amb cinc segles d'història

■ Publicacions de l'Abadia s'ha distingit per la voluntat de ser un reflex de les inquietuds de cada època

Quan el 4 de febrer de l'any 1499 l'impressor barceloní d'origen alemany Joan Luschner estrenava un taller tipogràfic a Montserrat, s'encetava una nova etapa d'un procés editorial que ja feia anys que havia començat. Al mateix temps, l'adopció de l'invent revolucionari de Gutenberg simbolitzava l'aposta ferma del monestir per les innovacions tecnològiques del moment. Es consolidava així una activitat editorial imparabile que ha convertit Montserrat en la institució «editora en exercici més antiga del món», segons els seus responsables.

Reforma i modernització

Des dels anys setanta del segle xv hi ha constància documental d'estampes impreses per encàrrec del monestir de Montserrat, encara que malauradament no se n'ha conservat cap. Va ser, però durant l'època de l'abat García Jiménez de Cisneros (del 1493 al 1510) que l'activitat editorial va tenir un fort impuls. Aquest abat castellà havia arribat a Montserrat arran de la filiació del cenobi català a la congregació reformadora de Valladolid l'any 1493. Aquest canvi va ser propiciat per tal de renovar la vida espiritual dels monjos montserratins, que des de mitjan de segle havia caigut en decadència i s'havia allunyat dels principis benedictins. Aquest pla de reforma consistia sobretot a importar una novetat asceticoespiritual originada a Flandes uns anys abans: la *devotio moderna*. Aquest moviment nou, basat en exercicis espirituals i en una vivència especialment personal de la fe, va interessar força l'abat Cisneros, que no va dubtar a promocionar-lo entre els seus monjos i difondre'l fins i tot més enllà del monestir. I per a tal fi es va servir de l'última tecnologia del moment: la impremta. A través d'ella, l'abat publicaria diverses traduccions d'obres més o menys properes a aquesta nova espiritualitat vinguda del nord, i ell mateix n'escriuria una, *Exercitatorio de la Vida Espiritual*, que seria el llibre de capçalera de la comunitat montserratina fins al segle xviii.

En general l'abadia solia encarregar les edicions a diversos impressors, però com ja hem vist, en algunes ocasions Montserrat va arribar a tenir impremta pròpia. Aquesta situació va tenir lloc sobretot a començament del segle xvi, quan de la mà de dos impressors d'origen alemany, Joan Luschner primer i Joan Rosenbach després, el taller montserratí va treure a la llum

obres religioses importants, com ara el *Missale Benedictinum*, del 1521, que anaven il·lustrats amb uns gravats excel·lents. A part de l'edició d'obres destinades a tenir cura de la vida espiritual dels monjos, l'abadia va tenir sempre present que com a santuari era un destí de pelegrins devots de la Mare de Déu, als quals havia d'oferir atenció. És així com es van imprimir estampes i guies per als visitants, iniciant d'aquesta manera una tradició que s'ha mantingut fins avui.

Una conseqüència de l'edició d'estampes montserratines va ser la difusió de la imatge de Moreneta i d'altres símbols del santuari més enllà de Catalunya. En pocs anys, segons el P. Francesc Xavier Altés, trobem la imatge de la Mare de Déu de Montserrat representada en retaules, vitralls i objectes diversos en altres llocs de la península, de la resta d'Europa i les colònies hispàniques d'Amèrica. La difusió de la representació i del culte a la Mare de Déu de Montserrat va ser especialment intens als segles xvi i xvii, encara que va acabar retrocedint al segle xviii.

Crisi i represa

La primera meitat del segle xix va suposar una època nefasta per al monestir insigne de Catalunya. La guerra del Francès, els avalots anticlericals i les desamortitzacions liberals van afectar negativament tant la comunitat com l'edifici en si. Les

Gravat del «Missale Benedictinum», estampat a Montserrat el 1521.

edicions, òbviament, se'n van ressentir, i entre el 1835 i el 1844 no es va publicar res. Tot i això, la voluntat de reprendre l'activitat va estar en ment de tots els abats de la segona meitat del segle xix (com els abats Miquel Muntadas i Josep Deàs), però

va ser Antoni M. Marcet, escollit abat l'any 1912, qui va fer de les publicacions de l'abadia una editorial moderna. Durant aquesta etapa, i per iniciativa seva, el cenobi va tornar a tenir impremta pròpia, com ja havia passat al segle xvi, i va reforçar l'esperit catalanista a través de les publicacions.

Durant el seu abadiat van destacar sobretot el naixement de diverses revistes com ara *Vida Cristiana* (1914), *Analecta Montserratiana* (1918) i *Catalonia Monastica* i *Montserrat*. *Butlletí del Santuari* (totes dues del 1927).

L'any 1926, a més, i a iniciativa del P. Bonaventura Ubach, es va començar a publicar una nova traducció de la Bíblia al català.

Després de l'impàs de la guerra, però principalment a partir de l'any 1971, quan el P. Josep Massot va arribar a la direcció de l'editorial, les publicacions van viure una revifada que ja no s'ha aturat mai. En l'etapa actual, l'activitat editorial és intensa: el nombre de llibres publicats anualment supera de mitjana el centenar i s'han consolidat dues revistes ja clàssiques que es van començar a publicar a les darreries dels anys cinquanta: *Qüestions de Vida Cristiana* i *Serra d'Or*. Publicacions de l'abadia de Montserrat també ha ampliat la seva temàtica de publicacions amb llibres d'història, política, natura, excursionisme, literatura, art...

Avui podem afirmar que Publicacions de l'Abadia és una editorial de referència a Catalunya. Com ja va passar a finals del segle

xv continua estant a l'aguait de les novetats tecnològiques (podem trobar el catàleg a la seva pàgina web: www.pamsa.com/) que suposen també una manera eficaç de difondre el monestir-santuari i la devoció a la Moreneta. (E.B.)

Textos sagrats

L'exposició *El Llibre Sagrat en les grans religions del Mediterrani*, visitable fins al 12 de setembre a la sala d'obra gràfica del Museu de Montserrat, mostra una selecció de textos pertanyents a les escriptures de les tres religions monoteïstes: cristianisme, judaisme i islam. Tots els documents exposats formen part del valuós fons oriental de la Biblioteca del monestir, ara en procés de catalogació, i que inclou bàsicament textos religiosos escrits en les llengües històricament pròpies del Mediterrani oriental com ara el grec, l'hebreu, l'aramèu, l'àrab, el siríac i el copte. Aquest és el primer cop que s'exposen al públic documents d'aquest fons tan important.

La peça més antiga que es pot veure a l'exposició és un fragment del llibre de Daniel del segle II dC, escrit en llengua copta, l'idioma propi d'Egipte abans de la implantació de l'àrab. Un altre dels documents més antics és un full de l'evangeli de sant Lluc, del segle III o del IV, escrit també en copte. Altres llibres interessants són un evangeliari del 1605 escrit en àrab, una Bíblia llatina del segle XIII procedent de França i bellament il·lustrada, una Torà en llengua hebrea

del segle XVIII i un Alcorà minuciosament decorat de l'any 1869.

El fons oriental de la Biblioteca de Montserrat és fruit bàsicament de la tasca de dues grans personalitats, el P. Bonaventura Ubach (1879-1960) i el canonge de la catedral de Barcelona Ramon Roca-Puig (1906-2001). El P. Ubach, orientalista i monjo de Montserrat, va viatjar i fins i tot va viure durant uns anys al Pròxim Orient, on va recollir abundant material arqueològic, que es pot veure a la secció bíblica del Museu de Montserrat, així com diversos textos religiosos antics.

Per la seva banda, Ramon Roca-Puig va destacar sobretot per l'estudi profund dels papirs grecs, coptes i llatins que va anar recollint al llarg de la seva prolongada vida. L'any 1952 va crear la fundació Sant Lluc Evangelista per promoure l'estudi de la papirologia. Ja gran, va cedir el seu important fons al monestir de Montserrat, on ell mateix va anar a viure. Els documents que ara podem veure en aquesta exposició són en bona part fruit de la tasca recopiladora del canonge Ramon Roca-Puig.

L'ENTREVISTA

El P. Massot fa 34 anys que és el director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat

«Hem estat fidels als inicis de l'editorial sense perdre de vista la modernitat»

Des que l'any 1971 el P. Josep Massot es va fer càrrec de la direcció de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, l'editorial ha viscut una etapa de modernització i expansió. Són una bona mostra d'aquesta vitalitat els 130

llibres que surten publicats cada any. Com a director de Publicacions de l'Abadia, el P. Massot tampoc no ha oblidat el caràcter pioner de l'editorial montserratina; al segle xv el monestir es va afanyar a adoptar el gran invent revolucio-

nari de l'època, la impremta; avui aquesta institució editorial cinc cops centenària també es posa al dia amb les noves tecnologies, fent consultable per via electrònica el catàleg de les obres publicades, encara en procés.

—Més de 500 anys de publicacions ininterrompudes... la línia editorial deu haver canviat força des de llavors!

—Fins a cert punt; les publicacions a Montserrat van sorgir per la necessitat d'imprimir d'una banda estampes religioses i guies per als pelegrins, i d'una altra llibres religiosos, litúrgics i bíblics per a la comunitat montserratina i benedictina en general. Avui continuem tenint aquestes dues vessants complementàries, encara que òbviament hem ampliat molt el ventall de publicacions. Per això podem dir que hem procurat conservar una certa fidelitat als inicis de l'editorial, però sense perdre mai de vista la modernitat.

—Com s'explica una vida editorial tan perllongada?

—En general les editorials que han perviscut durant segles són aquelles que depenen d'una institució important i que necessita unes coses molt determinades, un motiu per publicar d'una manera continuada. A Montserrat el motiu és, com he dit, que els fidels que venien necessitaven estampes i guies. A això s'hi ha d'afegir que la comunitat de monjos sempre s'ha dedicat molt a la tasca intel·lectual i a escriure, i aquestes obres havien de tenir una sortida.

—Quin balanç fa d'aquests gairebé 35 anys com a director de l'editorial?

—La veritat és que hem aguantat durant tot aquest temps, però no es pot dir mai fins quan pot durar això. Hi ha moltes raons que ho posen difícil, tant des del punt de vista pràctic com econòmic. És una feina dura, certament, amb moltes hores

El P. Josep Massot i el Pare abat durant la presentació del llibre commemoratiu.

de dedicació al darrere, però és una tasca que si t'agrada fer-la és molt engrescadora i positiva malgrat els problemes i neguits.

Durant aquests anys hem pogut anar fent una colla de coses que em penso que són molt positives. Com, per exemple, les diverses edicions del Nou Testament en català, algunes encara sota la dictadura, una de les quals va tenir un tiratge de 80.000 exemplars! Vam necessitar un

desplegament logístic realment important. Això són coses que només es fan un cop a la vida!

Altres aspectes positius són les col·laboracions que hem anat fent amb moltíssimes entitats, sobretot en determinades col·leccions. Aquestes col·laboracions faciliten que certs projectes siguin més viables, i en altres casos facilita que un llibre determinat sigui més conegut pel fet d'estar editat a Publicacions de l'Abadia.

—Com se sent estant al capdavant d'una editorial amb més de cinc segles d'història?

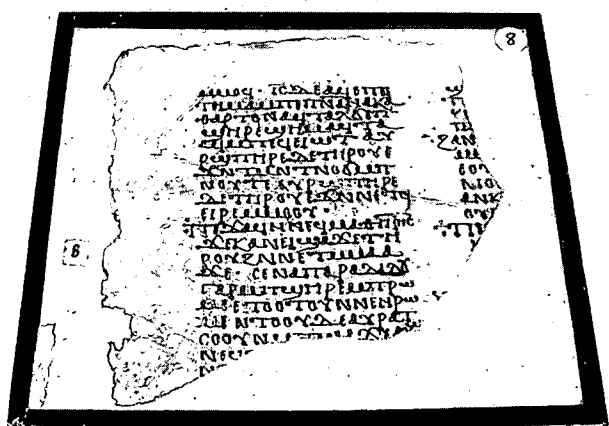
—La responsabilitat que tens és la mateixa, tant si té 500 anys com si en té tres. Ara bé, nosaltres no som una editorial qualsevol, neutra, perquè els llibres surten amb el nom de Montserrat, cosa que vol dir que t'hi has de pensar una mica abans de tirar les coses endavant. Segons què surt publicat, en haver-hi el segell de Montserrat al darrere, sembla com si el monestir donés el vistiplau a una opinió o es posicionés en contra d'una altra. I això val més evitar-ho, tot i que no sempre és fàcil. Al mateix temps, sobretot en les nostres revistes, intentem que hi hagi pluralitat d'opinions, que hi col·labori gent d'idees diferents.

—Al segle xv el projecte d'impremta de Montserrat entrava dins d'un repte: revitalitzar el monestir... Quin paper ha de tenir la seva editorial al segle XXI?

—Certament, en aquella època, al segle xv la introducció de la impremta va ser paral·lela a una reforma, a una adaptació als nous temps. La impremta va servir per publicar llibres que promociaven aquesta reforma. La línia editorial, de fet, reflecteix sempre el que passa a l'època. Ara, per exemple, publiquem llibres sobre altres religions, cosa que posa de manifest l'interès pel diàleg interreligiós propi del nostre temps. Per tant, com que la línia i els temes publicats van canviant, és difícil predir cap a on evolucionarem en els propers anys.

Reportatge: Eduard Bufrau

L'exposició «El Llibre sagrat en les grans religions del Mediterrani»

Fragment de l'evangeli de Sant Lluc, del segle III-IV.

—És el primer cop que s'exposen al públic aquests documents...

—Sí, aquesta exposició és el primer resultat de cara al públic de la feina que s'està fent en aquests moments de catalogació de tot el fons oriental de la Biblioteca (els occidentals —en llatí, català, castellà, alemany, italià...— ja estan més estudiats). Aquest fons té l'origen en les importants aportacions que es van fer abans de la guerra, sobretot la del P. Ubach, i més recentment en la donació del Dr. Ramon Roca Puig. Ell ens va cedir el seu valuós fons de papirs i per tal d'estudiar-lo a fons es va fer un conveni amb el CSIC, de manera que uns quants investigadors vénen de tant en tant, i el cataloguen. Puc dir amb satisfacció que ho tenen força avançat.

—S'ha pensat de publicar aquest fons?

—Sí, hi ha el projecte editorial de fer una col·lecció

amb els catàlegs de tot el material del fons oriental i la publicació dels textos més destacats. Aquesta és una feina grata i entretinguda, i als que la fan els agrada. Van pensar de fer una exposició sobre la Bíblia, i després ho van ampliar amb l'Alcorà i la Bíblia hebrea. Primer només era visitable per a la comunitat, i ara l'hem obert al públic en general.

—Cap més projecte?

—S'està pensant de fer, però encara no hi ha res segur, una exposició sobre temes de litúrgia de les diverses religions. S'hi podria incloure una col·lecció de llibres del segle XII procedent d'una parròquia d'Andorra. Es tracta d'uns llibres únics i que aporten informació molt útil.

Realment hi ha moltes coses per fer, perquè el fons de papirs és molt ric, el segon més important d'Europa, segons sembla. Però per veure'n els fruits primer cal haver fet un treball molt minuciós.

Vaticà

església en el món

El Papa «deplora» els atemptats de Londres

■ En el seu telegrama de condol, el Pontífex parla d'«actes de barbàrie contra la humanitat»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Tan bon punt va tenir notícia dels atemptats terroristes que el dia 7 de juliol van crear dolor i desolació a la ciutat de Londres, el papa Benet XVI va enviar un telegrama al cardenal Cormac Murphy O'Connor,

arquebisbe de Westminster i president de la Conferència Episcopal d'Anglaterra i Gal·les, mitjançant el cardenal Angelo Sodano. En el seu telegrama, el Papa «deplora aquests actes de barbàrie contra la humanitat».

«El Papa ha rebut amb profund dolor la notícia dels atemptats terroristes a Londres», deia el telegrama, i «prega fervorosament per les víctimes i per tots els qui estan de dol». Benet XVI també demanava a l'arquebisbe de Westminster que expressés «a les famílies dels ferits la seva proximitat espiritual en aquest temps de dolor, mentre invoca per a la Gran Bretanya el consol que només Déu pot donar en circumstàncies semblants».

Per la seva part, el president de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Ricardo Blázquez Pérez, també va enviar, en nom de tots els bisbes espanyols, un telegrama de condol al cardenal Cormac Murphy O'Connor en què condemnava els atemptats terroristes ocorreguts a Londres.

El president de l'episcopat espanyol assenyalava en el text que «els bisbes espanyols seguim amb vivíssima emoció i consternació les terribles notícies que ens arriben de Londres. Sentim fins al més pregon de l'ànima les morts de tantes persones innocents. Condemnem en nom de Déu i de l'Evangeli els atemptats terroristes, independentment

Un nou atemptat d'Al-Qaida va omplir de desolació la ciutat de Londres.

dels seus autors i de la seva finalitat, que han causat tanta desolació i dolor al vostre país i arreu del món».

«Ens sentim fraternalment units als pastors i fidels de l'Església catòlica a Anglaterra i Gal·les —proseguia el text— i a tots els homes i dones de bona voluntat que ploren per aquesta tragè-

dia, alhora que encomanem a Déu l'etern descans de les víctimes.»

Finalment, els bisbes espanyols demanaven al Senyor el consol per a tots els qui s'han vist afectats pels atemptats i pregaven al Déu de la Pau «perquè aquesta violència homicida cessi i no generi noves violències». (C.C.)

Benet XVI vol que el G-8 tingui en compte Àfrica

CIUTAT DEL VATICÀ.— Amb un nou atemptat perpetrat a Londres, la xarxa terrorista Al-Qaida va voler intervenir tràgicament en l'agenda dels països més rics del món, reunits a Escòcia per tractar sobre la fam al món o el procés de canvi climàtic. Coincidint amb la reunió del G-8, una gran manifestació sota el lema «Convertir la pobresa en història» va recórrer diverses ciutats del món i Benet XVI va voler també fer sentir la seva veu en aquesta causa demanant al G-8 que promogui el desenvolupament al continent africà.

El Papa va voler solidaritzar-se amb la marxa i va enviar, a través del cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat, un missatge a l'arquebisbe de Saint Andrews i d'Edimburg, el cardenal Keith Patrick O'Brien, on es va celebrar un gran concert i marxa contra la pobresa. El Papa va escriure que els habitants dels països més rics del món «haurien d'exhortar els seus líders a complir els compromisos assumits per reduir la pobresa al món, en particular a Àfrica, abans de l'any 2015».

El Papa, amb la missiva, es va unir a la preocupació dels participants «pel benestar de milions de germans i germanes nostres afligits per la pobresa extrema». Així mateix, va demanar que els responsables mundials «facin el possible per garantir una distribució més justa dels béns del món». El telegrama acabava amb el desig «que el flagell de la pobresa global pugui ser considerat un dia com a part de la història».

També durant l'Àngelus del dia 3 de juliol el Papa va reclamar als països més rics del món (G8) que col·laboressin per eradicar la pobresa a l'Àfrica. Pel que fa a l'Àfrica, «un continent sovint oblidat», va dir que desitjava tot l'èxit a aquesta reunió (la d'Escòcia) tan important: «Espero —va dir— que porti a compartir en solidaritat els costos de la reducció del deute, a posar en pràctica mesures concretes per a l'eradicació de la pobresa i a promoure un desenvolupament autèntic d'Àfrica». (M.D.B.)

El Sant Pare demana als madrilenys que duguin la llum de Crist «fins als confins de la societat»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha rebut en audiència un grup de 1.400 pelegrins de l'arxidiòcesi de Madrid acompanyats pel cardenal arquebisbe Antonio María Rouco Varela i els bisbes auxiliars i els ha demanat que duguin l'Evangeli «fins als confins de la societat». El motiu de la visita era el final del tercer Sinode diocesà que al llarg de dos anys ha treballat el tema de «La transmissió de la fe, viscuda i realitzada en comunió amb l'Església».

El Papa, que va rebre els madrilenys el 4 de juliol, va dir als participants que «al llarg de l'assemblea sinodal, la comunitat eclesial ha pres consciència de ser família en la fe, i signe d'unitat per a tota la societat». Benet XVI va definir la comunitat diocesana de Madrid com «una comunitat catòlica; i catòlica vol dir precisament una assemblea oberta, dipositària d'un missatge amb vocació universal, destinat a tot ésser humà que peregrina avui a Roma com a signe de comunió amb el successor de Pere

i, per tant, amb l'Església universal».

«En una societat assedegada d'autèntics valors humans i que sofreix tantes divisions i fractures, la comunitat dels creients ha de ser portadora de la llum de l'Evangeli, amb la certesa que la caritat és abans de res comunicació de la veritat.»

Pel que fa a l'Església a Madrid, el Papa va constatar que aquesta «vol estar present en tots els camps de la vida quotidiana (...) perquè l'Esperit ens impulsa a fer arribar a cada home i cada dona l'Amor que Déu Pare va mostrar en Jesucrist».

«Cal anar fins als confins de la societat per dur a tothom la llum del missatge de Crist sobre el sentit de la vida, de la família i de la societat, arribant a les persones que viuen en el desert de l'abandonament i de la pobresa, i estimant-los amb l'Amor de Crist Ressuscitat.»

Per la seva banda, el cardenal i arquebisbe de Madrid, Rouco Varela va dir al Papa que aquesta vocació evangelitzadora «no admet demores» i que cal «sem-

Benet XVI va rebre en audiència privada el cardenal arquebisbe Rouco Varela.

brar l'Evangeli de Jesucrist, el Salvador de l'home, en una societat fortament temptada per una cultura relativista i unes propostes de vida radicalment secularistes, plantejades com «si Déu no existís» i a esqueses de la història interior —de la intrahistòria—, com diria Ortega i Gasset, un dels nostres pensadors més famosos del segle xx, de la ciutat de Madrid i de la nostra pàtria, Espanya». El cardenal va criticar que «no solament és nega la fe sinó

també la mateixa raó humana, com es pot veure en la recent legislació sobre el matrimoni i la família». La peregrinació madrilenya va celebrar diverses eucaristies, tant a la basílica de Sant Pere com a Sant Pau Extramurs, i va tenir moments de pregària a la basílica de Santa Maria la Major, dita popularment «l'espanyola», per l'or que n'orna la volta i que va venir d'Amèrica durant el regnat dels Reis Catòlics. (M.D.B.)

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

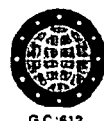
Especials solidaritat amb els nostres germans

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Del 14 al 21 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2006

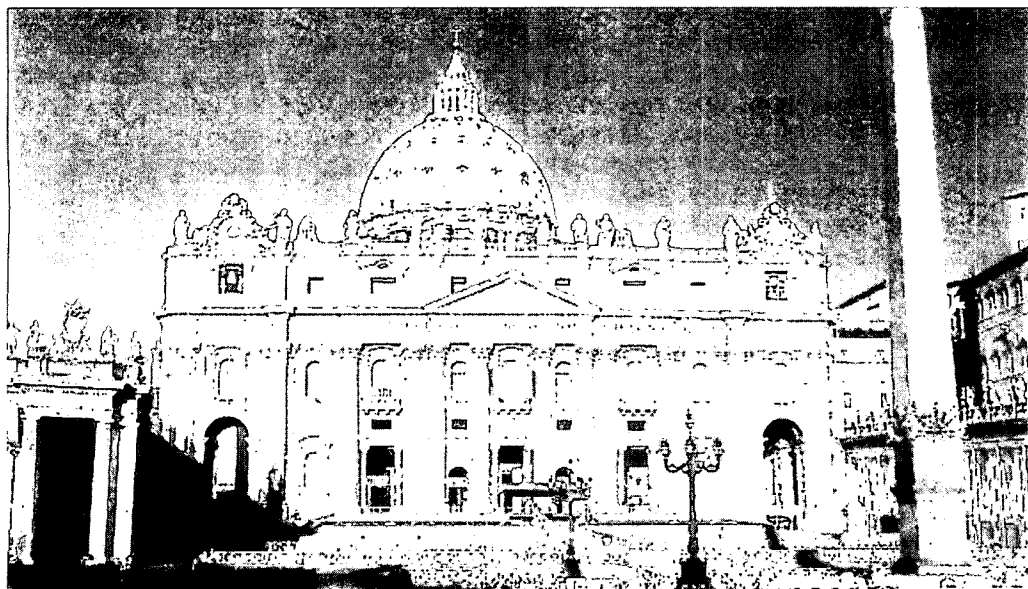
AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

De 17 al 21 de setembre

Pelegrinatge a **ROMA**

Del 17 al 28 d'agost

Viatge al **CANADÀ** (costa oest)

Vancouver i
les muntanyes
Rocalloses.

Del 26 de novembre al 13 de desembre

ARGENTINA

De les cascades de
L'Iguazú en plena
selva tropical a les
geleres del sud a la
Patagònia dels Andes.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Espanya

SANT VICENÇ DELS HORTS.— Com a exemple eloqüent que l'Esperit continua bufant avui amb força a l'Església, centenars de famílies han estat enviades en els darrers anys pel Papa a les missions. Són famílies que en el si del Camí Neocatecumenal han sentit la crida a recuperar un «antiquíssim model apostòlic» en el qual els laics també estaven profundament im-

plicats en la missió. La crida no és tant a participar en obres socials o explícitament evangelitzadores, sinó a construir Església domèstica a països del Tercer Món. Després de gairebé vint anys d'experiència, continua augmentant el nombre de famílies que ho deixen tot per anunciar amb la seva vida l'Evangeli en terres de missió. Enguany sortiran des de Catalunya nou famí-

es, que s'uniran a les prop de 40 que ja hi ha arreu del món. Una d'elles és la formada pel Juanma, la Núria i els seus cinc fills. Membres de la parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Sant Vicenç dels Horts, al febrer marxaran a Montevideo (Uruguai), on juntament amb un sacerdot i una altra família italiana formaran una petita «parròquia missionera».

Famílies en missió

■ Les comunitats del Camí Neocatecumenal consoliden en l'Església una nova modalitat de presència missionera

Juanma Sebastián i Núria Romagosa, de 36 i 35 anys respectivament, estan convençuts que la seva «història d'amor» ha estat planificada per Déu fins als detalls més mínims. Ell ha anat entrellaçant les seves vides des d'abans fins i tot del seu festeig i, sobretot, després amb el matrimoni i l'arribada dels fills. El somriure de la seva cara delata alguns secrets que es reserven per a la intimitat. Pel que deixen entreveure, la seva història ha superat amb escreix les expectatives més optimistes i no poden ocultar que se senten molt feliços. En els darrers anys, però, el Juanma i la Núria han anat discernint que Déu els demana un pas més en la seva vida de fe. Sense deixar mai de ser conscients de les dificultats i de la seva pròpia fragilitat, s'han sentit fortament interpel·lats a abandonar totes les seguretats que tenen en l'actualitat per viatjar a un país de missió i construir-hi Església domèstica.

Després de pensar-ho, pregar-ho i parlar-ho amb els fills, el Juanma i la Núria han dit que sí a aquesta nova proposta de Déu. Al maig van assistir a una multitudinària convivència a Itàlia on es van sortejar els propers destins. Enmig d'una gran emoció, van rebre amb entusiasme que la seva missió tindrà lloc a Montevideo (Uruguai). També van rebre els seus destins missioners tres famílies més de Sant Vicenç dels Horts, juntament amb cinc més d'arreu de Catalunya. En total s'hi van aplegar unes 1.500 persones, entre responsables, famílies i sacerdots que actualment són en missió.

Les pors inicials, que no han faltat, sobretot pel que fa a l'educació i salut dels fills, han anat remetent en la mesura que la crida es feia més viva i que una gran pau els envaïa i els convidava a l'esperança. També els va ajudar molt l'experiència d'altres matrimonis i amics missioners, que els han assegurat que «a la missió veus i toques Déu». Per al Juanma i la Núria, aquest argument ha estat determinant: «Estem segurs que allà on anem Déu va amb nosaltres, i si hi anem amb el Senyor, no hem de tenir por de res. Aquesta és la nostra esperança més gran.»

En diàleg constant amb els seus fills, l'aprovació dels quals ha estat també decisiva, el matrimoni Sebastián-Romagosa ha tingut clar des del principi que la nova aventura a la qual Déu els crida no serà gens fàcil i que la missió té les seves exigències. Malgrat tot, una cosa els ha impedit dir que no: «No és una iniciativa que parteixi de nosaltres mateixos —exclama la Núria—, nosaltres aquí estem molt a gust i ens sentim molt realitzats. És Déu qui ens demana que emprenguem

aquesta missió.» Com afegeix el Juanma, ratificant les paraules de la seva esposa, la seva resposta agosarada no és res més que una correspondència a l'amor rebut de Déu: «Hem rebut de franc tantes meravelles del Senyor que no li podem dir que no. Ho hem rebut tot gratuïtament i volem oferir-lo de franc. Per això volem que la nostra família, que és el nostre tresor més gran, sigui a l'Uruguai testimoni de l'amor de Déu.»

Difícil d'entendre

Són molts els qui en conèixer la notícia de la seva marxa els han diagnosticat ràpidament «bogeria transitòria», entre ells algun membre de la família. No s'enfaden, perquè entenen que és difícil de comprendre humanament una cosa així. «Hi ha gent dintre de l'Església que ens ha dit que per ser cristià no cal tant. I és veritat, però a nosaltres Déu ens crida per aquí...», explica el Juanma. «Els més propers, tot i que no ho entenguin del tot, ens han respectat perquè veuen que ens prenem seriosament la vida cristiana i que aquesta vol respondre a la voluntat de Déu.»

Per increïble que sembli, els seus cinc fills, especialment els grans, han viscut la decisió amb molta naturalitat. El tercer, el Francesc, de tot just 9 anys i amb la primera comunió acabada de rebre, els va preguntar quan li ho van comentar per primer cop: «Però hi anem tots?» «Sí, és clar.» «Doncs si hi anem tots ja m'està bé», va engregar el petit deixant bocabadats els pares. També el Josep, d'11, va ser dels primers a donar suport decididament a la iniciativa: «Si vosaltres creieu que Déu us crida a anar de missions, compteu amb mi, seré un missioner més.» Una mica més li va costar al Marc, el gran, que ja té les arrels afermades a Sant Vicenç; inclosa la pràctica federada d'un esport que el fascina, l'hoquei, amb el qual ha arribat a ser campió de l'Estat espanyol. Després d'alguns dubtes, també ell va donar el seu vistiplau, cosa que es va veure recompensada amb un regal inesperat: a Montevideo també es practica l'hoquei en línia. La Laia i la Judit, de 6 i 4 anys respectivament, es miren aquesta aventura des de la distància, sense saber ben bé on s'embarquen, però segures de l'amor dels seus pares i dels seus germans. Això les fa

viure, sobretot a la Laia, en un somriure permanent.

Església domèstica

La marxa de missions suposa en aquesta nova modalitat evangelitzadora deixar-ho tot: treball —el Juanma és tècnic en telecomunicacions i la Núria mestressa de

La família Sebastián-Romagosa empenirà al febrer la seva aventura missionera per terres sud-americanes.

casa—, col·legi, amistats, comunitat... És abandonar-se completament a la Providència i emprendre el viatge cap a un lloc on l'Església està gairebé per començar. Els ha tocat l'Uruguai com els podia haver tocat Estònia, Kazakhstan, Costa Rica o Filipines. També en això es van abandonar a la voluntat de Déu perquè, com en temps de l'Església primitiva, el destí el van fer a sorts: «Realment ens era igual. L'important és que era el lloc on Déu ens volia. Vam sentir una gran alegria perquè era Déu qui ja tenia una elecció feta per a nosaltres.»

A l'Uruguai es trobaran un país molt descristianitzat, enmig d'una societat laica on la massoneria i les sectes tenen una gran influència. S'establiran en un dels barris de la capital, Montevideo, i juntament amb una altra família de nacionalitat italiana i un sacerdot, formaran una petita

comunitat de vida cristiana. L'objectiu simplement és ser-hi. El Juanma cercarà feina i els nens aniran a l'escola. A la parròquia organitzaran catequesi per a nens, per a adults i possiblement duran a terme algunes missions populars. Realment és com començar-hi l'Església, amb la diferència que si en altres èpoques els missioners anaven, predicaven i marxaven, ara es queden i comparteixen amb els uruguaians la vida i els problemes de cada dia.

El seu anunci principal vol ser la seva vida mateixa. Abans que res desitgen donar testimoni del que Déu ha fet i fa en la seva família. «No som teòlegs —reconeix el Juanma— som una comunitat familiar en què es dona la comunió, el perdó, en què

ens estimem malgrat les nostres fragilitats... Tot això ho hem rebut de l'Església i volem compartir-ho gratis amb la gent de Montevideo.» Des de Catalunya, sobretot des de la seva comunitat de Sant Vicenç, no els mancarà mai el suport espiritual i econòmic. De fet, un dels pilars d'aquestes famílies en missió són les comunitats d'origen: «No és la nostra missió, sinó la de les nostres comunitats i la de l'Església mateix. Nosaltres només som un instrument.»

Com el Juanma i la Núria, altres 200 famílies del Camí Neocatecumenal empeniran en els propers mesos missions semblants per Amèrica Llatina, Europa de l'Est, Àsia o Àfrica. Totes elles marxaran, com a mínim, en companyia d'un sacerdot, cap a zones difícils on l'Església ha de ser pràcticament refundada. Com el llevat enmig de la massa, són cridades a constituir petites comunitats evangelitzadores en les quals l'Evangeli s'encarni sobretot en el nucli familiar. Aquesta nova modalitat evangelitzadora, practicada actualment per unes 500 famílies arreu del món, ha estat aprovada i impulsada des de Roma, tant per Joan Pau II, un dels seus defensors més fervents, com pel seu successor Benet XVI. Serà el mateix Papa el qui el proper més de gener, en el decurs d'un audiència privada a Roma, faci l'enviament oficial de les noves famílies en missió. Hi seran el Juanma i la Núria, juntament amb els seus cinc fills, a les portes ja d'emprendre al febrer la seva «aventura uruguiana».

Samuel Gutiérrez

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

MARLIES KÜCKING, MEMBRE DEL CONSELL DE GOVERN DE L'OPUS DEI

—L'agost del 1957, a Colònia, va conèixer Escrivà. Va captar llavors que es trobava davant d'algú que seria fonamental per a la seva vida?

—Sí, vaig conèixer personalment sant Josepmaria l'agost del 1957, i recordo aquest moment com si hagués estat ahir. Em va impressionar comprovar el que havia sentit i llegit: la seva sol·licitud per cada persona, per les que coneixia des de feia anys o, en el meu cas, per una estudiant jove a qui veia per primer cop. Li interessava tot: les nostres amigues, la instal·lació de la primera residència per a universitàries a Alemanya, si disposàvem de prou maquinària per atendre el treball de la casa i fer-lo compatible amb una ocupació professional exigent (jo, llavors, em dedicava a estudiar), el dinar, el descans... Aquell sacerdot, encara jove—tenia 55 anys—, em va produir un impacte enorme. Veure el seu lliurament a Déu, que es palpava en el lliurament als seus fills i fillès, va suposar un estímul immens per a la meua vida cristiana; no és que canviés res substancial, però el seu exemple em va arrossegar a viure el tracte amb Déu, l'estudi i l'apostolat amb molt més esforç. Lògicament no vaig poder suposar en aquell moment que, anys més tard, tindria la gràcia de treballar tant de temps al seu costat, fins al 1975, any de la seva mort.

—Va entrar molt jove a l'Obra. Els seus familiars van tenir la sensació que l'havien «pescat», com s'acostuma a dir?

—Acabava de fer 18 anys quan vaig demanar l'admissió a l'Opus Dei. Quan els meus pares ho van saber, els va sorprendre. Mai no s'haurien imaginat que una filla seva pogués seguir el camí d'un lliurament total a Déu enmig del món. També cal tenir en compte que als anys cinquanta l'Opus Dei era poc conegut a Alemanya i, com a pares responsables, es van voler informar bé. Em van aconsellar que pensés bé les coses, però en veure'm tan feliç i segura, no s'hi van oposar tot i que, com ja vaig dir, els havia canviat els plans que s'havien forjat. Sensació que em van pescar? Coneixent-me, ni tan sols els va passar pel cap.

—Des de fa molts anys vostè forma part del govern de l'Opus Dei, primer al costat del fundador, després amb Mons. Álvaro del Portillo i, ara, amb Mons. Javier Echevarría. Quin és el seu balanç?

—Un balanç enormement positiu, d'un agraïment profund a Déu per la tasca apostòlica que he vist en aquests 40 anys: pels centenars, milers i potser milions de persones que s'han apropiat a Déu a través dels mitjans de formació espiritual i l'atenció pastoral que ofereix la prelatura, per les converses i les decisions d'un lliurament més gran a Déu, per l'alegria que tants i tantes han trobat en apropiarse a Jesucrist... No puc deixar d'esmentar la realitat de la vida heroica—enmig dels defectes i misèries que tenim tots—de milers de persones que lluiten per cercar la santificació en el seu quefer ordinari professional, social i familiar, i per dur el

Marlies Kücking ens parla de la seva feina com a assessora del prelat de l'Opus Dei, de la seva sol·licitud per la promoció de la dona i del balanç de quatre dècades com a membre de l'Assessoria Central en aquesta institució de l'Església. Afronta sense problemes referir-se a persones que han deixat l'Opus Dei, al·ludeix a la personalitat de sant Josepmaria Escrivà, amb qui va treballar durant anys, i comenta la reacció de la seva família quan els va comunicar que demanava l'admissió a l'Opus. La doctora Kücking s'acomia d'aquesta cronista amb un «adéu» ben après, no sense abans recordar que està molt contenta amb el nou Papa, alemany com ella: «Ho estaria igualment amb un Papa d'una altra nacionalitat, però és cert que aquest Papa és una persona molt preparada.»

Marlies Kücking a la seu de l'Opus Dei a Roma.

personal» estricta. Un cristià, si vol ser-ho de debò, no es pot tancar de forma egoista en una torre d'ivori i ignorar que hi ha altres persones mancades d'un mínim de benestar o d'accés a la cultura. Cada dona pot i ha de fer rendir els talents, els ha de posar al servei dels altres, de la seva família, del cercle social en el qual es mou, en el seu treball professional. També pensant en les dones, va escriure sant Josepmaria: «Aquesta és la teua tasca de ciutadà cristià: contribuir al fet que l'amor i la llibertat de Crist presideixin totes les manifestacions de la vida moderna: la cultura i l'economia, el treball i el descans, la vida de família i la convivència social» (*Surco*, n. 30).

D'altra banda, força fidels de l'Opus Dei, juntament amb cooperadores i amigues, treballen en iniciatives en les quals, jo diria que amb «creativitat», miren de contribuir a la solució de problemes i necessitats materials, educatives, socials, del seu entorn. Aquests projectes són variadíssims, no hi ha un tipus fix ni hi ha especialitats. Neixen segons els requeri-

dial, en els quals la presència imparable de persones joves va ser patent: van saber ser a prop de Joan Pau II en les seves darreres hores—com ho havien estat durant tot el seu pontificat—pregant i acompanyant-lo. El mateix passa amb Benet XVI. Per què? Perquè el Papa enfronta la gent jove (i la menys jove) amb Crist, amb un Crist exigent i amable alhora. I Crist no decep; al contrari, arrossega decisions generoses i a viure coherentment la fe en la vida corrent. «L'Església és viva», va dir amb força Benet XVI en les seves primeres al·locucions; i penso que es referia de manera particular a les generacions joves. En qualsevol tasca apostòlica i, per tant, també a l'Opus Dei, el secret és aquest: dur les persones a Crist. És Ell qui captiva, no una institució o un mètode.

—Parlem de les persones que abandonen l'Opus Dei...

—Com ha passat en tots els temps i en qualsevol institució, també a l'Opus Dei es dona el cas de persones—en realitat, molt poques—que no perseveren: unes, perquè veuen que no és el seu camí; altres, perquè no dir-ho, perquè no estan disposades a lluitar per viure el lliurament a Déu en la seva totalitat. En la seva majoria, però, conserven estimació i agraïment: li puc assegurar que moltes continuen donant suport a les tasques apostòliques com a cooperadores. Personalment mantinc un contacte cordial amb persones que han estat de l'Opus Dei. Hi ha persones que sol·liciten reintegrar-se després d'haver abandonat l'Opus. Aquesta petició es dona amb força freqüència. En cada cas, es valoren les circumstàncies de cada persona.

—Ha començat el procés de canonització de Montse Grases i d'Encarnita Ortega, de l'Opus. Per què poden ser canonitzades?

—Vaig conèixer personalment Encarnita Ortega i Guadalupe Ortiz de Landázuri, una doctora en Ciències Químiques que també està en procés de canonització. A Montse no. Tot i que el judici sobre la seva possible canonització correspon a l'Església, sí que puc afirmar que eren dones que van lluitar per fer-se santes segons l'esperit de l'Opus Dei, en moments fàcils i difícils, amb salut i malaltia. N'hi havia prou amb mirar-les perquè et sentissis empena a ser millor.

—Per què fins fa poc s'associava les numeràries de l'Opus Dei amb faldilles llargues?

—Miri, això no és una cosa de l'Opus Dei sinó de la societat. Fins fa poc temps era molt millor una faldilla per a algunes ocasions. Avui dia ja no cal, però abans era així.

En acabar l'entrevista dues periodistes, una supernumerària (casada) i una numerària (soltera)—totes dues amb pantalons—m'acompanyen a la cripta on jeuen sant Josepmaria Escrivà i don Álvaro del Portillo, en procés de beatificació. Ens creuem amb una noia amb motxilla i aspecte desenfadat que entra i s'agenolla per pregar. Dos sacerdots joves surten de l'església prelatícia, i un senyor, potser un obrer, prega. Marxo amb les paraules de Marlies Kücking al cap: «A l'Opus Dei, el secret és aquest: dur les persones a Crist. És Ell qui captiva, no una institució o un mètode.»

Miriam Díez i Bosch

«A sant Josepmaria li interessava tot»

missatge cristià a ambients tan diferents com poden ser els que freqüenta una catedral de Harvard, una camperola de l'altiplà de Bolívia o una estudiant de periodisme. Tot això constitueix, sens dubte, un balanç positiu.

He estat testimoni de l'erecció de l'Opus Dei en prelatura personal per Joan Pau II, cosa que va significar que la missió que sant Josepmaria va rebre de Déu, el 1928, trobés la situació jurídica adequada dins de la configuració de l'Església; i, més tard, de la beatificació i canonització del fundador. El 2004 va començar el procés de beatificació del seu successor, Mons. Álvaro del Portillo, que va saber dirigir l'Opus Dei des del 1975 fins al 1994 en una unió perfecta amb sant Josepmaria. En l'actual prelat destaca aquesta mateixa fidelitat a l'esperit fundacional, fidelitat que no suposa immobilisme estèril, sinó afrontar amb una empena jove els reptes de la societat.

—Què fan des de l'Assessoria Central per promoure la dona i incentivar-ne el protagonisme social?

—En primer lloc, procurar que cada dona sigui conscient que els dons rebuts—la vida, els talents, els béns materials, per esmentar-ne uns quants—no són d'«ús

ments de cada país o localitat. Per esmentar-ne uns quants, hi ha l'escola Kimlea, als afores de Nairobi (Kenya), que desenvolupa l'Outreach Program, adreçat a preparar professionalment dones joves, la majoria casades, perquè estiguin en condicions de muntar un petit negoci que els permeti mantenir la família, pagar l'educació dels fills, etc. El Metro Achievement Program de Chicago s'adreça a noies d'origen hispà i afroamericà de les zones més deprimides i pobres. Mitjançant cursos i una tutoria personalitzada se'ls ajuda en l'adquisició de virtuts; de forja de caràcter, es presten ajudes en matemàtiques, ciències i lletres, que els preparen per superar els exàmens d'ingrés a una *high school* qualificada. A la muntanya de Byblos (Líban) ha començat fa poc un centre de formació per a dones de les poblacions rurals de la zona que ha tingut gran acceptació. I, sense anar més lluny, a Barcelona hi ha el centre educatiu Pineda, al l'Hospitalet de Llobregat; i ha començat Terral, un centre que promou el voluntariat social al Raval.

—L'Opus Dei captiva moltes joves, quin és el secret d'aquest èxit?

—L'abril d'enguany hem estat testimonis a Roma d'esdeveniments d'abast mun-

Espanya

Mons. Juan Antonio Reig evoca el nou llibre del Papa

■ Ordena vuit diaques a la catedral de Santa Maria

CASTELLÓ.— El 25 de juny Mons. Juan Antonio Reig va ordenar a la catedral de Santa Maria vuit nous diaques durant una celebració multitudinària. Durant l'homilia el bisbe de Sagorrb-Castelló va evocar el nou llibre de Benet XVI, amb qui es va entrevistar recentment, sobre l'Europa de sant Benet. Mons. Reig va destacar que el fet que el fundador del monaquisme occidental «es retirés del món tocat per la gràcia de Déu, era per aportar-hi l'experiència de l'amistat íntima amb Jesucrist, l'amor de Déu, la seva bellesa, i així enriquir Europa».

La gent apinyada en els bancs i la calor d'aquell matí va fer que l'aleteig dels ventalls fos continu durant les dues hores de cerimònia, evocant així l'aleteig de l'Esperit que consagrava els candidats. Precisament Mons. Reig va insistir durant l'homilia que els nous diaques han de «donar-ho tot» a Déu, amb el convenciment que a canvi rebran el cent per u. «No tingueu por de donar l'u —aconsellava el bisbe a partir de la seva pròpia experiència—, és a dir, la vostra persona a través de la castedat, l'obediència i la pobresa, perquè així descobrireu la magnanimitat de Déu i rebreu una alegria que ningú no us podrà prendre.»

Mons. Reig es va adreçar a tots els presents i els va assegurar que «la vida exigeix als creients esforçar-se, i o bé es fan càlculs continuament i així un acaba desbordat, o bé es fa un salt i ens posem en mans de la Divina Misericòrdia». El bisbe Juan Antonio Reig no va oblidar de felicitar les famílies pel do dels seus fills a l'Església, i va animar els joves presents a la celebració a no tenir por

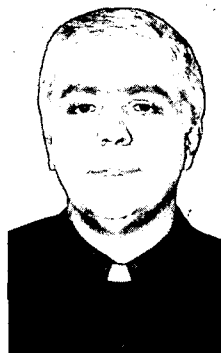
de respondre a la crida de Déu. «Necessitem joves com vosaltres —va declarar en referència als vuit nous diaques—, que, tocats per l'Esperit Sant, es distancien del que ocupa i preocupa la nostra època per donar l'experiència de Déu.» El bisbe va recordar que els seminaristes acaben una «llarga experiència de la soledat del seminari en què no només han après les ciències sagrades, sinó que, sobretot, han après "l'amistat amb Jesucrist"».

Citant l'evangeli de la celebració, també va avisar que el seguiment de Crist està acompanyat per persecucions i que si en totes les èpoques el Regne de Déu ha sofert violència, «en el nostre temps la secularització entra en una etapa que vol esborrar tot el que significa la persona humana». Sobre aquesta qüestió, Mons. Reig va revelar que durant l'entrevista que havia tingut amb Benet XVI a Roma, aquest li va manifestar la seva preocupació per les iniciatives legislatives que s'estan fent a Espanya.

Guillem Farré

Nou bisbe de Tenerife

TENERIFE.— Benet XVI ha acceptat la renúncia al govern pastoral de la diòcesi de Tenerife que Mons. Felipe Fernández García havia presentat, i ha nomenat bisbe Bernardo Álvarez Alfonso, actualment vicari general de la mateixa diòcesi. Bernardo Álvarez vanéixer a Breña Alta (Canàries) el 1949. Va fer estudis eclesiàstics al Seminari de Tenerife i va ser ordenat sacerdot el 1976. És llicenciat en Teologia Dogmàtica per la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma. El seu ministeri sacerdotal l'ha desenvolupat íntegrament a la diòcesi de Tenerife. Des del 1987 ha desenvolupat diferents càrrecs a la diòcesi. Actualment és professor de Teologia Pastoral i de Sagrada Escriptura al Seminari Diocesà i al Centre Diocesà d'Estudis Teològics i vicari general de la diòcesi des del 1999. Des del 1988 és membre del Consell Assessor de la Subcomissió Episcopal de Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola. (SIC)

El nou bisbe, Bernardo Álvarez.

Nota de l'episcopat espanyol

MADRID.— Amb motiu de la reforma del Codi Civil aprovat pel Congrés dels Diputats, l'oficina d'informació de la Conferència Episcopal Espanyola va emetre una nota de premsa en la qual lamenta que es redueixi el matrimoni a «un contracte lleuger que qualsevol de les parts pot rescindir en virtut de la seva voluntat als tres mesos d'haver-lo estipulat» i que «el matrimoni, quant a unió d'un home i una dona, ja no és previst per les nostres lleis». En aquest sentit, es considera les lleis espanyoles que regulen el matrimoni «radicalment injustes» perquè «les nostres lleis han deixat de tutelar adequadament els drets dels pares, dels nens i dels educadors». (SIC)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra.fatima.org

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
Adreça
Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
Titular Data
Entitat: Oficina: DC: Compte:

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

El jardí del món

L'estiu i les vacances ens permeten tenir més contacte amb la natura. D'ací que el tema de l'ecologia recobri una major actualitat. L'ecologisme és un assumpte d'una transcendència innegable. Es refereix a l'ambient natural que ens envolta, al cosmos, a la creació.

Sovint es reitera l'avertiment que la situació és preocupant i seriosa, perquè la depauperació del nostre patrimoni natural continua endavant a tot arreu. La crisi ecològica és un problema moral que, relacionat amb el desenvolupament tècnic i científic actual, té una tal dimensió que a la llarga compromet seriosament la mateixa existència humana.

Joan Pau II, en una de les seves encícliques socials, va fer aquesta primera observació: és convenient «prendre una més gran consciència que no es poden utilitzar impunement les diverses categories d'éssers, vius o inanimats —animals, plantes, elements naturals— de la manera que hom desitgi, segons les pròpies exigències econòmiques». Una correcta consciència ecològica cal

que tingui en compte la *dimensió ètica* que ha de caracteritzar sempre el desenvolupament dels pobles.

L'home està cridat a cultivar i a custodiar el jardí del món, i per això té una responsabilitat específica sobre l'ambient de la vida, és a dir, sobre la creació que Déu posà al servei de la seva dignitat personal i de la seva vida. I això pel que fa no sols al present, sinó també a les generacions futures.

Des del punt de vista cristià, és aplicat a l'ecologisme el qualificatiu de *respecte a la integritat de la creació*. Hi ha una relació necessària entre l'actuació humana i la integritat del món creat per Déu. És cert que el Creador va confiar a l'home el domini de la terra. Però no li atorgà pas una potestat absoluta, sinó condicionada. L'home, en fer ús dels béns naturals, és sotmès a unes lleis no solament biològiques, sinó també morals.

Preocupa en el camp ecològic l'aplicació indiscriminada dels avenços científics i tecnològics. Qualsevol intervenció en una àrea de l'ecosistema ha de considerar les conseqüències en altres àrees. Sovint, en els mitjans

de comunicació social, es parla de residus industrials, dels gasos produïts per la combustió de carburants fòssils, de la desforestació incontrolada, etc. Són coses que poden deteriorar seriosament el medi ambient i l'atmosfera.

L'home, dominat pel desig de tenir i de fruir més que no pas pel de ser i créixer, consumeix avui d'una manera excessiva i desordenada els recursos de la terra. Cal prendre consciència de la limitació d'aquests recursos, alguns dels quals no són renovables. Usar-los com si fossin inesgotables pot privar la seva futura disponibilitat.

L'ecologia forma part de la cultura de la vida i té les seves exigències ètiques. L'autèntica civilització és aquella que utilitza allò que té al seu abast, ho administra i ho respecta, sabent que ha de servir per a les generacions futures. El cosmos ha estat creat per Déu com a patrimoni de tots. Hi ha principis ètics que no poden ser oblidats. Un d'aquests és el que segueix: «El respecte per la vida i la dignitat de la persona humana inclou també el respecte i la cura de la creació».

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La celebració litúrgica de l'Eucaristia

El centre de la litúrgia de l'Església és l'Eucaristia. De seguida que Jesús va pujar al Cel, els apòstols van recordar els gestos i les paraules del Senyor durant l'últim sopar, amb l'encàrrec que els havia donat: «Feu això que és el meu memorial.» Eren conscients que el sacrifici de Jesucrist havia superat el culte sacrificial del temple de Jerusalem. L'Eucaristia, renovació incruenta del sacrifici de Jesús, havia esdevingut el culte a Déu de la nova aliança.

A més, en continuïtat amb la tradició jueva de reunir-se a la sinagoga per escoltar i meditar la paraula de Déu, a la «fracció del pa» es va unir la lectura i comentari dels llibres de l'Antic Testament, als quals es van afegir els escrits dels Apòstols i dels seus col·laboradors, que van constituir el Nou Testament. D'aquesta manera va quedar fixada l'estructura bàsica de la celebració litúrgica de l'Eucaristia, amb dues parts principals: la litúrgia de la

Paraula i la litúrgia eucarística.

Jesús va patir la mort al Calvari, i l'Eucaristia n'és el memorial; però en l'Eucaristia hi ha present Jesús ressuscitat, vivent i gloriós, que ja no pot patir ni morir mai més. En cada celebració eucarística Jesús actualitza la seva acció redemptora que ens ha portat la salvació. Per això l'Eucaristia és sempre una gran festa. L'alegria s'hi manifesta en les vestidures dels celebrants, en la llum, en les flors, en els cants, en el posat del poble, que, seguint una tradició que palesa la fe, procura anar-hi endiumenjat, vestint potser una roba més bona.

L'Eucaristia dominical és el gran esdeveniment de la setmana. El papa Joan Pau II va parlar-ne repetidament i animava els cristians a sentir el diumenge «com a dia especial de la fe, dia del Senyor ressuscitat i del do de l'Esperit, veritable Pasqua de la setmana». Insistia «perquè la participació en l'Eucaristia sigui, per a cada

batejat, el centre del diumenge». «És un deure irrenunciable —escrivia— que s'ha de viure no tan sols per complir un precepte, sinó com a necessitat d'una vida cristiana veritablement conscient i coherent.»

Jesús convoca tots els membres del poble de Déu a aplegar-nos entorn l'altar per lloar i donar gràcies a Déu. És molt important la presència de tots els fidels —si no estan justament impeditos— a la celebració de l'Eucaristia cada diumenge. Però també ho és que sigui una presència alegre, amb l'alegria que prové de la fe en Jesús ressuscitat, i que, com per a una festa, ens preparem per fora i per dintre. Cal que arribem al temple amb antelació suficient per prendre consciència del que anem a fer, i que, en acabat, puguem donar gràcies a Déu en el silenci de la pregària. Si ho fem així no ens deixarem portar inoportunament per les presses, sinó que, al contrari, hi anirem amb serenitat i pau, amb alegria; en definitiva, amb amor.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

25 ANYS

Reunio d'Associacions Pro Vida a Barcelona

En V. C. Immaculada

No podré oblidar mai l'encarnació d'aquells joves»

CATALUNYA CRISTIANA

Disponible en CD-ROM

Notificació

Cartes en premsa

contra la

Amnèsia

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

Bo o dolent?: diguem que no és bonic

Portem una bona temporada en què, per més que no hi hagi polèmiques obertes —i hom les troba a faltar—, s'expressen opinions diverses a propòsit de plantejaments nous, que no s'havien presentat mai. Em refereixo al sentit genuí de la paraula *matrimoni*, amb tot el que se'n deriva.

Hi hauria un aspecte semàntic. I cal reconèixer que a casa nostra ens agrada acudir al diccionari. No tinc dubte que els filòlegs estarien en contra de la utilització d'aquell nom per als casos en què administrativament no es vol que hi hagi mare, o que no n'hi pugui haver, i també quan hi haurà l'aparença de dues mares, en comptes d'una. Hem de dir que les dues accepcions de *matrimoni* que es troben al diccionari general de Pompeu Fabra i al normatiu de l'Institut d'Estudis Catalans del 1995 són les mateixes: «Unió legítima d'un home i una dona» i «marit i muller». Potser ja n'hi hauria prou amb això.

Tanmateix, si es volia continuar endavant, la temàtica hauria requerit, per la seva pròpia naturalesa, el parer de sociòlegs i educadors. I també el de notaris i advocats —i jutges— pel que fa a la dimensió jurídica, per veure si cal fer muntatges estranys, o bé hi pot haver solucions senzilles a l'hora de resoldre, si veritablement n'hi ha, problemes d'estabilitat en l'habitatge, de filiació, d'adopció o de voluntats testamentàries, etc.

Penso ara en un altre aspecte. I encara que segurament hi hauria d'entrar, no ho vull fer, perquè tinc la impressió que els qui remenen les cireres als camps on es discuteix tot això,

ho deuen considerar prohibit. Em refereixo a si és bo o dolent, si és moral o immoral, si està d'acord amb l'ètica o no.

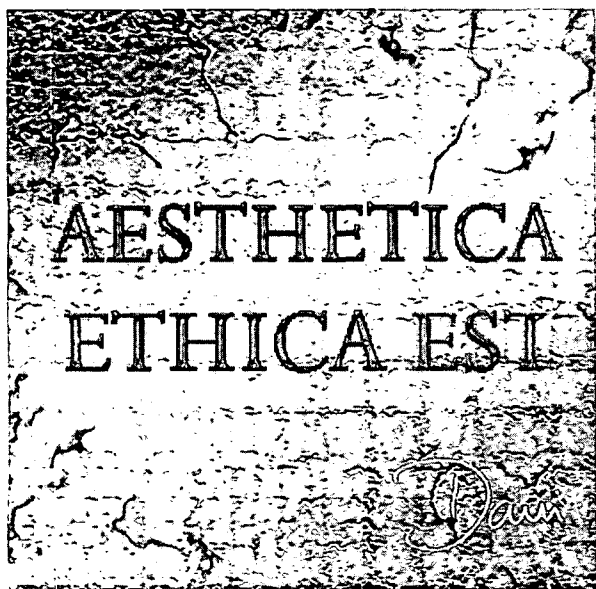
Per això, m'estimo més quedar-me, de moment, en una altra dimensió, encara que em vingui a la memòria el retret d'algun Unamuno: «*Levantinos, os pierde la estética*». És el fet de jutjar si tot això nou és bonic o no, bé que no crec que sigui només cosa de l'estètica, però penso que, en qualsevol cas, aquesta no se'n pot considerar aliena. No mereix ser oblidat allò que va dir amb tanta dignitat i valentia aquell històric catedràtic d'estètica quan va dimitir en temps de l'antic règim, solidaritzant-se amb un col·lega que adoptava una actitud exemplarment ètica. Perquè si ell va entendre que *nulla aesthetica sine ethica*, també deu ser veritat la inversa: *nulla ethica, sine aesthetica*.

Amb tot, dir que és lleig no quedaria bé. I en efecte, els esmentats diccionaris ens il·lustrarien igualment sobre les distintes accepcions de l'adjectiu *lleig*. Hi llegiríem que lleig, a més del sentit de «man-

cat de bellesa», té el de «moralment ofensiu, repulsiu».

Potser s'hauria de buscar una fórmula al gust dels nostres amics llatinoamericans, que saben utilitzar un llenguatge delicat i parlen de «*ser bonito*» i de «*estar bonito*». Potser n'hi hauria prou de dir simplement que no és bonic.

En el fons, és allò que deien els filòsofs clàssics sobre els transcendents de l'ésser: que en certa manera coincideixen l'entitat, la bondat o la bellesa, allò que és, allò que és bo i allò que és bell.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Trobar temps per llegir

«Llegir exigeix temps i aquesta és la principal objecció de tot cristià contemporani. Prendre la decisió per donar-se temps per llegir és organitzar el temps d'una altra manera, introduir alguna cosa nova en la successió de les hores. A través del llibre (...) cadascú pot accedir a una vida interior autònoma, amb les seves referències pròpies, la seva geografia íntima, la seva singular identitat.»

El fragment anterior pertany al Document del Comitè per a la Informació i la Comunicació de la Conferència dels bisbes de França. Un escrit magnífic. Una invitació assenyada, plena de raó i molt ben redactada. Fa venir ganes de llegir-la. Tant de bo arribéssim a ser capaços de llegir i de repassar, una vegada i una altra, les Sagrades Escripures, entre les quals destaquen, per damunt de tot, els quatre evangelis.

«Llegir —fa el document— és trencar la monotonia dels dies, és lluitar contra la usura del temps. Sumir-se en un univers desorientat, agafant un llibre, significa lliurar-se a l'alegria d'enriquir-se d'allò que hom descobreix. Llegir és beure en una font que no s'exhaureix quan hom s'hi apropa. Un llibre, segons els moments, pot tenir nous colors; portar

perfums embriagadors que pugen al cap o baixen al cor, segons les estacions, al ritme dels desigs. El llibre és un objecte estrany. Es mira, es jutja, es manipula, es col·loca, es torna a trobar. Hom en rellegeix una frase, un passatge familiar o allò que és obscur es desxifra novament. El llibre, si no tenim temps, sempre ens espera.»

L'escrit afegeix: «El llibre, no obstant això, requereix un mínim de silenci interior. Una retirada, un deixar allò que ens importuna. La lectura espera el moment oportú, però imposa condicions especials. Cal estimar-la, de la mateixa manera que s'estima un bé preciós; és una elecció però també una riquesa, la del temps reservat. En aquest temps reservat se'm revela una part secreta que només em pertany a mi mateix però de la qual puc comunicar alguna cosa. El llibre és un regal que hom es fa a si mateix abans de ser un present que hom fa en la senzillesa d'una alegria somrient. Oferir un llibre a una altra persona és fer-la entrar en complicitat amb si mateixa, és entrar-hi en contacte.»

L'exhortació a trobar temps per llegir és una bona perla. Prosseguirem les reflexions que s'hi fan.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Els damans (Heterohyrax brucei)

Fa temps vaig veure al costat del riu un esquiol gran de color fosc. Li vaig fer una fotografia per estudiar-lo. Era un visó americà. Ja he dit altres vegades que visc a quaranta metres d'una autovia i a cinquanta d'un rierol. Així doncs, tinc la sort de poder contemplar, des d'aquí, molta natura considerada salvatge. De vegades em pregunto sobre la coincidència de veure aquests animals quan passen furtivament. Estic convençut que la seva visió és un regal de Déu i una conseqüència del meu interès per les novetats que cada dia es poden presentar.

Totes aquestes divagacions les relaciono amb tot el que m'ha passat amb aquests animals que encapçalen aquest article. En el meu primer viatge a Terra Santa vaig poder veure al naixement del Jordà, a Cesarea de Filip, una mena de conill amb una aparença bastant estúpida. Els qualifico així perquè no els vaig veure menjar, ni fugir, ni relacionar-se. Els he tornat a veure altres vegades allà mateix i a Ein Guedí. Aquí sí que contrasta la seva immobilitat amb la de les perdius fugisseres o la de les cabres salvatges. El més curiós del cas és que llegint informació, m'assabento que són animals relacionats ni més ni menys que amb els elefants. Llegeixo que se'ls anomena teixó de les roques, però penso que els teixons que he vist a prop de casa són molt més àgils que aquests damans. Per vergonya meva, acabo de veure que al llibre dels Proverbis es diu que hi ha quatre éssers, els més petits de la terra, que són més savis que els savis: formigues, fagines, llagostes i dragons (30,26). A tots aquests animals estranys se'ls esmenta al Levític, al Deuteronomi i als Salms, a més de als Proverbis. Cercant informació m'assabento que aquest animal viu exclusivament a l'Àfrica i l'Orient Mitjà, per això que ningú no s'estranyi si no el coneixia.

Comparteixo la meua reflexió. Penso que més que realitats biològiques, que certament hi influeixen (ser vell o jove), hi ha una cosa fonamental en la vida: estar atent o girat d'esquena a les novetats que es poden presentar. Veure un daman, o un visó, no és qüestió de tenir molts anys o pocs, és qüestió de viure obert a tot allò que el Senyor ens ofereix cada dia. Hi ha joves tan seriosament implicats en les seves ambicions, que són incapaces de viure alegrement la trobada, l'esdeveniment o el canvi que passa diàriament, per això, tot i que cronològicament són joves, anímicament són molt vells. És clar que viure juvenilment és arriscat i la gent vol seguretat. Però, jo pateixo per tots aquells als quals els manca audàcia per estar disposats a canviar o a respondre amb afany a tot allò que el Senyor els ofereix. Conec molta gent que té l'enteniment i la capacitat de decisió apergaminats! Que sempre prenen precaucions, que tenen tanta prudència que no són capaços d'iniciar res de nou. Això sí, estan satisfets per no haver-se equivocat mai. Pobra satisfacció!

A Israel qui veu damans no té cap indulgència, però, quan els veu, encara que els genolls li grinyolin, el cor li rejoveneix. El meu desig més íntim és trobar-me Déu a l'eternitat, i haver conservat intacta la joventut que un dia Ell em va atorgar.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Església catalana (1)

Vittorio Messori, escriptor i periodista italià, afirma: «No hem de jutjar l'Església catòlica universal pel que passa a Espanya o a Catalunya, que fa pena» (*La Vanguardia*, 17 de maig). Joan Bada, sacerdot i historiador, ho refutà uns dies després, així com els bisbes Josep Àngel Saiz i Agustí Cortès, de les diòcesis de Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, que van manifestar també la seva disconformitat amb aquesta opinió. La pregunta de fons que em faig: quin és l'estat de salut de l'Església catalana, ara, als 10 anys del Concili Provincial Tarraconense? Caldria fer-ne un revisió autèntica. No em considero capaç de donar-hi cap resposta, i encara menys en un article breu. Només vull apuntar algun element de reflexió: el lideratge, la imatge interna i externa, la transició inacabada, la resposta als nous desafiaments i la identificació amb el poble.

Primer: el lideratge. Constitueix un dels temes bàsics del llibre de Jordi Llisterri *Les ferides de l'Església a Catalunya*. El nomenament de bisbes n'és un punt central. Sovint, als responsables de la Conferència Episcopal Espanyola, que tenen un paper clau juntament amb el nunci, els resulta difícil captar les peculiaritats de la pastoral catalana. El nou president, Ricardo Blázquez, en dóna més esperances. Una Conferència Episcopal Tarraconense hi ajudaria, però en el context espanyol és impensable. El tema de la regió, que ha patit endarreriments incomprensibles, tampoc no cobreix tots els flancs del problema. Comparteix l'escepticisme del P. Bernabé Dalmau. La divisió de l'arxidiòcesi de Barcelona, que s'intenta aplicar ara amb la màxima delicadesa, no va tenir bons prolegòmens en la manera en què va ser ordenada. Els bisbes de Catalunya mediàticament es belluguen amb discreció, sensibilitat i respecte, però, sense aquestes interferències, el seu lideratge podria ser més gran. La piràmide del clergat potser també reflecteix la inexistència d'alguna generació pont que faciliti el diàleg i la interacció amb els joves i els adults.

Segon: la imatge interna i externa. No hi ha tant una percepció de l'Església catalana com a tal, sinó com a partícip de l'Església universal. Aquí el batibull és enorme. Juntament amb unes crítiques serioses i fonamentades, les que menys, coexisteixen quantitat de tòpics i de deformacions, els que més. Els poders mediàtics ignoren la informació religiosa o en distorsionen els continguts. Joan Puigcercós va respondre davant la crítica per romandre assegut al Parlament durant el minut de silenci per la mort de Joan Pau II: «Amb tot el respecte per als creients, tots, com a català no puc estar d'acord amb un papat que sistemàticament ha humiliat i vexat la nació i la llengua dels catalans.» Joan Herrera responia d'una manera semblant, encara amb més tòpics. Catalunya no és al món, inclòs el Vaticà, una realitat nacional evident. Cal donar-la a conèixer i explicar-la, amb convicció i claredat. Tancant, com ha fet el tripartit, la seu catalana a Roma no s'hi ajuda gens. Si, d'altra banda, algun membre del Govern de la Generalitat hagués anat a la beatificació de Pere Tarrés, que va participar com a metge al front republicà, hauria sentit parlar el Papa en català. Un fet que no passa mai quan ve un president de Govern espanyol, ja sigui del PSOE o del PP. Els mitjans públics i catalans de comunicació depenen dels que en la seva visita a Jerusalem van muntar el numeret de la corona d'espines. El resultat és previsible, encara que hi hagi excepcions meritòries. La imatge interna està vinculada al tema següent: la transició inacabada.

Notes insignificants

Germà Adrià

Una «persona» especial

A Barcelona no és possible dormir al carrer.

Sobren hotels (quants se n'han construït en cinc anys?).

Sobren pensions. Sobren hotels. Sobren habitacions particulars de lloguer.

I encara hi ha qui s'entossudeix a dormir al carrer. Quants?

Les notes oficials, que no sé mai com fan els números, afirmen que els que tenen per matalàs el terra del carrer, o el terra cobert d'entrades o caixers disminueixen.

Però, jo continuo tractant amb molts d'ells, molts, que continuaran dormint al carrer.

Aquesta tarda he tingut dues visites de dos vagabunds nocturns.

Armán té 45 anys. És estranger, però ja fa 30 anys que està entre nosaltres i més de 20 que té els papers, i molts papers de les èpoques carceràries, que és on el vaig conèixer.

És drogoaddicte. Ara pren metadona, però amb metadona i una mica d'alcohol està sempre als núvols. És impossible mantenir-hi cap conversa de més de cinc minuts.

Des que va sortir de la presó l'última vegada, fa un any i mig, ha estat dormint al carrer i les nits de més fred, en un caixer. Habitualment, dorm a les voltes de la plaça Reial. Sempre li deia que es busqués un «hotel» i sempre contestava que dormia a l'hotel de més estrelles...

Avui m'ha dit content que dormirà

cinc nits en un llit. Que ja no es recordava de com eren els llençols i els coixins i les banyeres. Algú li paga uns dies de llit. El pitjor, diu, és que després li tornarà a costar una mica dormir al carrer.

Armán se n'ha anat i, de seguida, ha vingut un altre amic: la Soli. Sí, és un nom de dona, Soli o Sole, però és un home.

Té 43 anys. El vaig conèixer quan, tot i ser un nen, es guanyava la vida fent de «chapero». Era guapet i rodonet, i els «intermediaris» el cridaven per als homes selectes.

I sempre ha continuat fent de prostitut. Té la sida i, des de fa uns quants mesos, dorm al carrer, sempre al mateix caixer fins que el desperten els guàrdies.

Fa dos mesos li van regalar un gosset. El porta en braços i té tot l'aspecte d'un nen petit amb sabates noves, fins i tot sembla que somriu. Una assistenta social, quan va sortir de visitar-lo del Clínic, el va voler portar quinze dies a l'alberg.

Però, a l'alberg no volien el gosset, per això s'ha estimat més quedar-se al carrer i tenir el gosset amb ell. Què seria d'ell? Però si el gosset és l'única persona que l'estima.

I així, la Soli continua dormint al carrer. Amb l'única persona que l'estima.

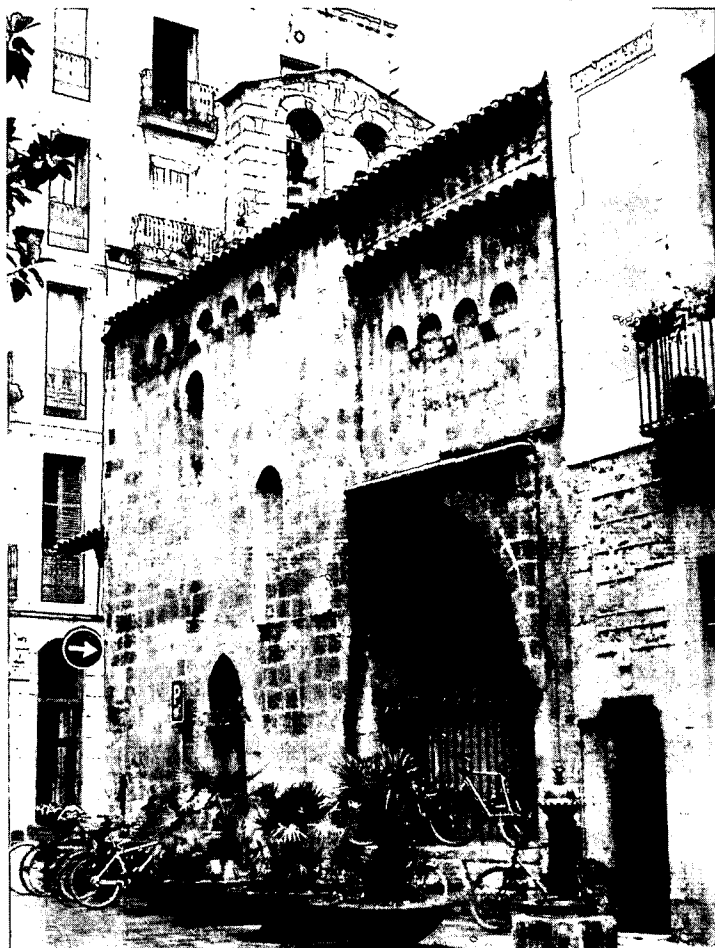
Què serà d'aquesta persona quan hagi d'ingressar a l'hospital?

A l'hospital hi haurà cap persona que supleixi per a la Soli l'amor del seu gosset? Com tants altres, si li donen menjar, la Soli primer alimentarà el seu gosset.

Zoom

Eduard Brufau

Aquesta és la capella d'en Marcús, una petita construcció romànica del carrer dels Carders de Barcelona. El temple té l'origen a la segona meitat del segle XII, quan Bernat Marcús va cedir unes terres per construir-hi un hospital per a pobres. L'edifici incloïa una capella sota l'advocació de la Mare de Déu de la Guia, l'actual capella d'en Marcús, que és l'única edificació del conjunt que ha sobreviscut al pas dels segles.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació
d'enterramentsEn cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religiosesEsqueles a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ Fins aquí...

Ho diu la premsa: multitud d'infants cremats als camps d'extermini nazi; plàtans podrits per mitigar la fam de nens desamparats i, posteriorment, aquests mateixos infants són testimonis del llançament de tones d'aquesta fruita per apujar-ne els preus; Nova York supera, en consum de gasolina, tota la que utilitza tot el continent africà; quatre-cents infants etiòps tenen un pressupost igual que el d'un sol infant de l'esmentada ciutat, i... prostitució, treball fabril, mines, feines agrícoles, soldats per a la guerra, etc. Això allà, però, aquí, què? A la Península Ibèrica, a l'estret de Gibraltar, un munt de dones, infants, joves i homes amb pateres, amb un resultat de molts morts a causa dels naufragis. La set, la gana, la calor, hipotèrmies, deshidratacions, etc. I no una vegada, sinó constantment. Però, nosaltres, tranquils. Seguim al peu de la lletra l'aforisme: «Si té solució, no cal preocupar-nos i, si no en té, tampoc.»

Som en un món de milions: de diners, de cotxes, d'espectadors, de turistes, de viatges, de fans del futbol, de sous fabulosos i, així, successivament.

Tot són dilemes que tempten els que volem seguir Crist.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ La família, la millor Seguretat Social

Darrerament es parla molt de la família, però tot i que encara que se'n parli molt, mai no serà prou. La família ha tingut, té i continuarà tenint molta importància en tots els àmbits: social, econòmic i polític.

Jo vull parlar de la família com a refugi en situacions d'infortuni.

Malgrat que, el que avui coneixem com a Seguretat Social o *Instituto Nacional de Previsión*, ja fa anys que funciona, molt abans ja hi havia una institució molt més eficaç, que és la família.

Al si familiar funcionen des dels parvularis fins a les residències de gent gran, passant pels llits hospitalaris i el subsidi d'atur més eficaç. Si en aquests últims anys el problema de l'atur no ha estat un drama pitjor ha estat gràcies a la família.

Si no fos per aquesta institució (avis inclosos), no hi haurien prou parvularis, ni prou hospitals, ni prou residències.

Dins la família eduquem les persones per a la convivència i la solidaritat. La família és el principal factor per al creixement econòmic dels països. És l'origen de les petites i grans empreses. Hi han crescut i s'hi han format els pensadors, els investigadors, els descobridors, els artistes, els emprenedors i, també, els esportistes.

FRANCISCO CAPDEVILA
Lleida

□ L'Església i els pobres

Fa uns dies vaig sentir una tertúlia on es parlava de la manifestació contra la pobresa. Tots els tertulians van aprofitar per atacar els bisbes pel fet de no haver donat suport explícit a aquesta manifestació, al contrari del que van fer en la del dia 18, en defensa de la família. Però, ningú no va comentar que una de les entitats convocants era Càritas, que depèn dels bisbes, i que és una de les entitats que contribueix més a l'eradicació de la pobresa. Això, sense esmentar moltes altres institucions religioses o inspirades per l'Església que arreu del món treballen pels més necessitats. Només un exemple: l'Església espanyola va aportar bastants més diners que el govern espanyol per les víctimes del tsunami.

ISIDRO VIDAL BADÍA
Canals (València)

□ Missatge de pau i salvació

Que és gran estimar un Déu amb l'esperit.

Ens ha creat, redimit i fet cristià.

Al cap de vint segles, ens porteu en aquest món.

Per mi heu fet tota la bellesa de la terra.

Us entregueu vós mateix, com propietat vostra.

Us trobem a Betlem, a la redempció, la resurrecció.

I esteu assegut a la dreta de Déu Pare.

Us feu company en aquest món curt, preocupant.

Un Déu que es dona a conèixer amb el seu amor i ensenyances.

Sap que estem en el mar del món i naveguem amb les veles

obertes a la veritat, justícia, amor i llibertat.

Esteu tan a prop nostre d'entrega total.

La llum de la pau serà molt més lluminosa.

La gràcia que desprèn la seva presència vivifica.

L'amor encès del seu cor supera tota la immensitat.

La Mestra, Auxiliadora, ens porti a la plenitud de l'amor.

GASPAR SALA
Sant Andreu de Llavaneres

□ Per raó de coherència

Em sorprèn la reacció que han tingut la major part dels polítics gironins davant l'anunci d'agermanament de la ciutat de Girona amb la de Nashville. Titulars com l'aparegut als mitjans locals, com per exemple: «Girona estudia agermanar-se amb una ciutat que aplica la pena de mort i prohibeix avortar», posen clarament en entredit l'oportunitat de l'agermanament amb aquesta ciutat. No m'ha sorprès menys el fet que tots els partits s'oposen a aquest agermanament perquè a l'estat dels EUA, del qual la ciutat de Nashville és la capital, no condemnem la pena de mort i prohibeixen l'avortament. Malgrat que personalment estic en contra de l'aplicació de la pena de mort, penso que són coherents en el fet de prohibir l'avortament, pena de mort que s'aplica al més innocents dels humans. Si per aquests motius no ens podem agermanar amb Nashville, proposo, per raó de coherència, trencar l'acord d'agermanament de Girona amb la ciutat francesa d'Albi, ja que el seu estat, el francès, no permet el matrimoni entre homosexuals ni l'adopció de fills per part d'aquests col·lectius.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Per què a mi?

—Dr. Mateo, vaig llegir amb interès la seva resposta sobre el sofriment. Estic d'acord amb el que diu, especialment el final, quan aconsella fer costat als que sofreixen com la millor manera de fer-los entendre el que els passa. Voldria insistir en una pregunta: què és pot dir a una persona que pateix i es queixa que als dolents els va tot bé...

—La pregunta pel dolor i el sofriment es planteja amb radicalitat sobretot quan ens toca en la pròpia carn. L'Evangeli ens diu que el Bon Déu fa sortir el sol sobre justos i injustos i també que no judiquem. La pregunta que es fan moltes persones sobre el sofriment del just i la sort aparent dels injustos és una vella qüestió. La Sagrada Escripura la planteja amb vivesa en moltes de les seves pàgines i la mateixa Paraula de Déu ens convida a no deixar-nos enlluernar per les aparences i a confiar-nos en Déu. Com recordava Joan Pau II en la *Salvifici doloris*, el camí del sofriment ha de ser recorregut ordinàriament per tot home. Hi ha sofriments que no es veuen tant, que són més interns i no per això menys dolorosos. A vegades la limitació de la nostra experiència ens impedeix veure-hi amb més volada i perspectives. La pregunta de la persona que també em comenta cau en aquell fals implícit que vaig posar en evidència en la meua resposta anterior: «Sofreixo perquè sóc castigat.» I també presenta una certa desconfiança en la justícia de Déu. Jesús amb la seva mort i resurrecció ens ha salvat del mal més radical: el pecat i la mort eterna. Però, no ens ha tret el sofriment en aquesta terra, sinó que ens ha donat llum per viure'l amb sentit i associar-nos a la Redempció. En aquest camí de la vida en què es fa present el sofriment i el dolor (molt sovint per obra nostra), aquest dolor ens obre el camí de l'amor. No es pot ser compassiu sense patir. Un dels capítols més lluminosos de l'esmentada carta apostòlica sobre el valor salvífic del dolor és el titulat «El bon samarità». Allí, el Papa ens recorda la perspectiva més evangèlica segons la qual estem cridats a lluitar contra el dolor amb totes les nostres forces, a alleujar el sofriment dels nostres germans. L'ascètica cristiana no té res a veure amb l'ascètica dels faquirs. També cal recordar que, en determinades circumstàncies, el dolor és expressió d'un gran amor. Quan el dolor és conseqüència del nostre seguiment sincer i lleial al Senyor, quan el dolor és expressió de la nostra maduresa humana i cristiana, quan és del tot inevitable i ens posem confiadament en mans de Déu i, sobretot, quan és conseqüència de la persecució patida per causa del Regne de Déu, el dolor adquireix una perspectiva incomparable que la llum de l'Esperit Sant ens fa copsar en el moment oportú.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

□ Peregrineu a Terra Santa!

Hem llegit l'entrevista a Mons. Sabbah, patriarca llatí de Jerusalem, i ens ha mogut a escriure aquesta carta.

Ara fa un mes que hem tornat d'un pelegrinatge a Terra Santa amb els Amics de Catalunya Cristiana, i volem deixar constància de l'organització magnífica i del sentit espiritual i de solidaritat profund que hem viscut.

Amb aquestes línies volem animar tots aquells que alguna vegada han volgut peregrinar a Terra Santa però no ho han fet per por.

Des de la nostra experiència, podem assegurar que la nostra estada es va desenvolupar amb plena normalitat. Malgrat que el conflicte existeix, i es fa evident amb els soldats que patrullen pels carrers, els controls policials, el

mur que s'hi construeix, etc., nosaltres no vam tenir mai cap sensació de perill.

És impossible oblidar tot el que hem viscut, i els paisatges de la terra de Jesús, Natzaret, Canà, el mont Tabor, el llac de Tiberiades, el riu Jordà, Betlem i Jerusalem.

De la mà de mossèn Lluís Pou i de la Marta Cantí i, aprofitant la llarga tradició de *Catalunya Cristiana* en l'organització de pelegrinatges, hem tingut la sort de poder donar una nova dimensió a la nostra fe, i enfortir-la i enriquir-la gràcies a l'experiència única de seguir les petjades de Jesús.

Així doncs, no ho dubteu, no tingueu por, animeu-vos i peregrineu a Terra Santa. Val la pena!

E. SALA I J. M. BALLBÈ
Matadepera

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

JULIOL

17. Diumenge

XVI de durant l'any, Verd. Lectures: Saviesa 12,13,16-19 / Salm 85 / Romans 8,26-27 / Mateu 13,24-43

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Aleix; Lleó IV, p.; Santes, Justa i Rufina, vg. i mr.; Marcel·lina, vg.; beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i comp.; mr.

Festa Major: a Alàs i Cerc, Callús, Navata, Olesa de Bonesvalls, Pratdip, Quart, Ruplà, Sant Andreu de Llayaneres, Sant Gregori, Sant Martí Sarroca, Súria i Vilaur.

18. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 14,5-18 / Èxode 15,1-6 / Mateu 12,38-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Frederic, b. i mr.; Santes, Marina, vg. i mr.; Simforosa i fills, mr.

19. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 14,21-15,1 / Èxode 15,8-10.12-17 / Mateu 12,46-50

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Símmac, p.; Pere de Cadireta, rel.; Santes, Àurea, vg. i mr.

20. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 16,1-5.9-15 / Salm 77 / Mateu 13,1-9. Si es vol: *Sant Apol·linar* (MLI), *Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Elies, prof.; Torlaci, b.; Pau i Sisenand, mr.; Santes, Margarida, vg. i mr.; Liberata, vg. i mr.

Festa Major: a Palafrugell, la Riera de Gaià, Santa Margarida de Montbui i Santa Margarida i els Monjos.

21. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 19,1-2.9-11.16-20b / Daniel 3,52-56 / Mateu 13,10-17. Si es vol: *Sant Llorenç de Bríndisi* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Daniel, prof.; Santes, Pràxedes, vg.

22. Divendres

Santa Maria Magdalena (MO), *Blanc*. Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18 / Joan 20,1-2.11-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teòfil, mr.; Menelau, ab.

Festa Major: a Corbera de Llobregat, Masquefa, la Nou de Gaià, Pradell de la Teixeta, el Pont d'Armentera i Pontons.

23. Dissabte

Santa Brígida (F), *Blanc*. Lectures: Gàlates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15,1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernat d'Alzira, Maria i Gràcia, mrs.; Santes, Cunegunda, rel.

Festa Major: a Arnes i la Masó.

Lectures bíbliques

Diumenge XVI de durant l'any

Lectura primera

Sv 12,13,16-19

són prodigioses les vostres obres, vós sou l'únic Déu.» R.

Doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats

Lectura del llibre de la Saviesa:

Fora de vós no hi ha cap Déu que vetlli sobre tothom, i a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós que disposeu de la força sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu sempre el teniu a la mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

Salm responsorial

85

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, ric en l'amor per a tothom que us invoca. Senyor, escolteu la meva pregària, escolteu la meva súplica.

R. Senyor, vós sou indulgent i bo.

Tots els pobles que heu creat vindran a fer-vos homenatge i glorificaran el vostre nom, Diran: «Sou gran, Senyor,

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor, mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

Segona lectura

Rm 8,26-27

L'Esperit intercedeix per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar

Lectura de la carta de l'Apòstol Sant Pau als cristians de Roma:

Germans, és l'Esperit mateix qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

Al·leluia

Cf. Mt 11,25

Us enaltim, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills els misteris del Regne.

Evangelí

Mt 13,24-43

Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús proposà a la gent aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat, i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: ¿No era bona la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els digué: No ho feu pas: si colliu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

«Heu omplert d'esperança els vostres fills» (Saviesa 12,19)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una mirada a l'entorn

No ens costa gens tenir una sensació de malestar quan mirem l'entorn en el qual ens movem. O, potser, més que malestar, una sensació de tristesa en veure la voluntat expressa de persones i grups influents de desnaturalitzar la veritat de les coses. Les paraules del profeta Isaïes, dites enfront dels governants i poderosos d'Israel, adquireixen una actualitat sorprenent: «Ai dels qui tenen el mal per bé i el bé per mal! Canvien la tenebra en llum i la llum en tenebra; fan passar per amarg el que és dolç i per dolç el que és amarg. Ai dels qui es creuen savis i es tenen per intel·ligents!» (5,20-21). Tota la invectiva del profeta subratlla les conseqüències nefastes que l'actitud dels principals del país porta per al país mateix.

La inquietud dels mossos que descobren la presència del jull enmig del blat, tal com ens la presenta la paràbola de Jesús, és humanament ben legítima, i fins i tot demostra una voluntat positiva. Però l'amo del camp opta per la paciència,

amb l'esperança de salvaguardar el blat. No és pas que l'amo vulgui que creixi el jull, però li sabria greu que es perdés el blat.

La paciència de Déu

Quan sant Tomàs d'Aquino analitza la virtut de la paciència arriba a la conclusió de que es tracta d'una virtut «formada» de dues virtuts: la fortalesa i l'esperança. La fortalesa porta a resistir enfront de la dificultat, l'esperança obre la perspectiva que la dificultat pot ésser superada.

L'Escriptura parla relativament sovint de la «paciència» de Déu, i el text de la Saviesa que forma la primera lectura del diumenge 16 de durant l'any (el proper dia 17 de juliol) és una bona confirmació de la tesi de sant Tomàs. A la llum de la paràbola del jull i del blat, veiem amb més claredat encara en què consisteix la «paciència» de Déu: una demostració de com Ell «utilitza» la seva força, i alhora una crida a l'esperança en la seva

misericòrdia. La «paciència» de Déu és la nostra esperança, la dels pobres homes pecadors que tenim tant de jull sembrat en el camp de blat de la nostra vida.

Sant Pere exhorta així els destinataris de la seva segona carta: «Mentre espereu això [un cel nou i una terra nova on regnarà la justícia], esforceu-vos perquè ell us trobi en pau, immaculats i irrepreensibles, i penseu que la paciència de nostre Senyor us dona l'oportunitat de salvar-vos» (2 Pere 3,14-15). Sant Pau diu el mateix en primera persona: «Déu s'apiada de mi, perquè Jesucrist demostrés primerament en mi tota la seva paciència, convertint-me en un exemple dels qui creuen en ell i tindrien així vida eterna» (1 Timoteu 1,16).

«Ai dels qui tenen el mal per bé...»

La història humana està travessada per la temptació original de decidir el bé i el mal per compte propi. És la temptació de desfer-se de la condició de criatura de

Déu, i modelar les coses com si fossin tal com els nostres desigs les imaginem. És oblidar voluntàriament la naturalesa de les coses i cercar de convèncer que són d'una altra manera. És parlar de reconèixer uns drets que només es fonamenten en l'arbitrarietat d'uns desitjos, i fer creure que aquesta decisió és positiva i decent.

Cada generació viu aquesta situació, ni que sigui de maneres diverses. I el poble de Déu és temptat davant d'aquests fets: «Com pot ser que Déu no ho sàpiga, que l'Altíssim no ho entengui?», diu el salm 72,11. És la temptació de creure que tant se val tot, que no val la pena mantenir l'esperança, la fidelitat, l'esforç ascètic, etc. En definitiva, perdre l'esperança. Però no ha d'ésser aquesta la reacció. Llegir el salm 72/73 tot sencer és una magnífica forma d'aprendre a reaccionar amb fidelitat i esperança enfront de les situacions més complexes i contradictòries: «Per a mi és bo d'estar prop de Déu, de cercar en el Senyor el meu refugi i de contar totes les seves gestes» (Salm 72,28).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Va viure a cavall dels segles VII i VI aC
- ☐ Nascut a Jerusalem, va ser deportat a Babilònia amb tot el poble jueu
- ☐ Va arribar a ocupar alts càrrecs a Babilònia
- ☐ Profeta que es va mantenir sempre fidel a la religió del seu poble

Daniel és l'últim dels quatre profetes anomenats majors. Pertanyia a una família noble de Jerusalem i probablement estava emparentat amb els reis de Judea. Tot i la seva posició elevada, el jove profeta no va poder escapar al destí del seu poble, quan el rei de Babilònia, Nabucodonosor, va envair Israel i en va deportar la població. Daniel, per tant, va ser també deportat cap a l'any 605 cap als territoris de Nabucodonosor juntament amb altres joves de la noblesa.

Una vegada a Babilònia, Daniel i els seus companys van ser educats per tal que en el futur ocupessin càrrecs en l'organització de l'imperi. El nostre profeta ràpidament va sobresortir per la seva intel·ligència i el rei va trobar que posseïa més ciència que els mags i endivins de la cort. A partir de llavors Daniel es

Profeta Daniel

va convertir en una personalitat important a Babilònia: va ser nomenat regent de l'imperi i governador en cap de tots els savis, a més de convertir-se en intèrpret dels somnis del rei.

Daniel va ocupar sempre càrrecs importants al llarg dels regnats dels diferents monarques, fins i tot quan Babilònia va ser envaïda pels perses, però sempre es va mantenir fidel a la fe del seu poble. Aquesta fidelitat li va dur problemes quan ja era molt gran: el rei persa Darius, incitat pels enemics de Daniel, va promulgar un decret pel qual els súbdits no es podien adreçar a Déu durant trenta dies. Però el nostre profeta va continuar les seves pregàries diàries, va ser denunciat i llançat al fossat dels lleons. Aquests, però, no li van fer res, i en sortir-ne indemne, el monarca va reconèixer el Déu de Daniel com a Déu vivent i etern.

Dia de la diòcesi de Lleida a Lourdes

Prop de 500 diocesans van viure el pelegrinatge del 17 al 19 de juny

Igual que gairebé la resta de diòcesis catalanes, també la de Lleida va peregrinar aquest mes de juny a Lourdes, en el XX pelegrinatge amb malalts organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. La peregrinació va estar encapçalada pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, al qual acompanyaven els dos consiliaris de l'Hospitalitat, Mn. Ramon Galceran i Mn. Àngel Escales, i altres preveres lleidatans.

La tradicional foto de família.

El seminarista Mario Prieto interpreta «El cant dels ocells» durant l'ofertori.

Mn. Daniel Gómez, rector del Pont de Suert, donant la comunió als malalts.

Prop de 500 diocesans van viure el pelegrinatge del 17 al 19 de juny. Uns 300 d'ells van sortir de l'esplanada del Camp d'Esports el matí del divendres 17 amb cinc autocars i vehicles particulars. El dissabte s'ajuntaren amb el grup de pelegrins dos autocars més, organitzats per la parròquia del Carme de Lleida, acompanyats pel vicari general, Mn. Joan R. Ezquerro, i el diumenge s'hi va afegir un altre grup, en aquesta ocasió un autocar d'immigrants del Secretariat d'Atenció Pastoral als Immigrants, acompanyats pel seu delegat, Mn. Joan Mora.

El dissabte 18 va tenir lloc el Dia de la diòcesi de Lleida a Lourdes, que es va iniciar a les 9.45 h amb l'Eucaristia a la Gruta de les Aparicions, oficiada en català pel bisbe Francesc Xavier Ciuraneta i concelebrada pels consiliaris de l'Hospitalitat, el vicari general i altres preveres lleidatans. Singular fou enguany la participació, per primera vegada des de fa molts anys, dels seminaristes de la diòcesi que assistiren a les celebracions exercint els seus ministeris.

«A JESÚS PER MARIA»

Mons. Ciuraneta, en la seva homilia, es va referir a Maria com la Mare que ens porta al seu fill Jesucrist: «A Jesús per Maria.» Així mateix, el bisbe va evocar la importància de la família cristiana en la vida de l'Església i la societat; i va convidar finalment els pelegrins a exercir el mandat de l'amor, d'una manera especial amb els nostres malalts.

El moment de les ofrenes va esdevenir especialment simbòlic i emotiu, quan diversos membres de l'Hospitalitat lleidatana i pelegrins van presentar a l'altar, conjuntament amb el pa i el vi per al sacrifici eucarístic, fruits de la terra com les olives arbequines i l'oli verge de les Garrigues, així com productes típics com són els tradicionals *calaixets* de la Granadella. També es va fer, com és costum, l'ofrena del Ciri de l'Hospitalitat, que en representació de tota la diòcesi va ser encès i col·locat als peus de la imatge de la Mare de Déu de Lourdes. Mentre es feien les ofrenes, un dels seminaristes va interpretar amb el seu violí *El cant dels ocells*, que va emocionar els pelegrins.

A la tarda va tenir lloc la processó eucarística, presidida per Mons. Ciuraneta, que va portar la custòdia sota el tàlem dut per diversos membres de l'Hospitalitat. Van actuar de pendentistes diversos pelegrins i de turiferaris els seminaristes diocesans. Finalitzada la processó a la basílica de Sant Pius X, el bisbe de Lleida va impartir la

benedicció amb el Santíssim Sagrament a tots els malalts.

ROSARI EN CATALÀ I CANT DEL «VIROLAI»

Al vespre els pelegrins van assistir al tradicional Rosari de Torxes, en què els pelegrins lleidatans van participar activament dirigint el rès d'alguns misteris en català. El *Virolai* en honor de la patrona de Catalunya, cantat amb entusiasme, es va unir com és costum en aquesta jornada al popular *Avé Maria*.

Durant l'estada a Lourdes es va tributar un homenatge al grup de pelegrins malalts, com a signe de fraternitat i de comunitat. Tots ells van ser obsequiats pel bisbe Ciuraneta amb una petita imatge del Nen Jesús, confeccionada per les religioses carmelites descalces del monestir del Sagrat Cor de Jesús de Lleida, que tots van agrair emocionats.

El XX pelegrinatge diocesà a Lourdes va acabar el diumenge a dos quarts de deu del matí amb la missa internacional a la

El bisbe Ciuraneta va repartir una petita imatge de l'Infant Jesús.

basílica de Sant Pius X. La celebració eucarística va ser presidida pel cardenal de Gènova, Mons. Tarcisio Bertone, i concelebrada pel bisbe de Lleida.

El pelegrins van tornar a Lleida a primera hora de la nit d'aquell mateix diumenge, manifestant la seva joia per les tres jornades viscudes: «Amb un autèntic esperit de compartir amb els germans l'ambient de pregària, tot fent realitat el missatge de la Mare de Déu a Lourdes: «Veniu a mi, feu pregària i convertiu-vos», va dir el president de l'Hospitalitat, el diaca Martí Sandiumenge, satisfet d'aquest XX pelegrinatge diocesà.

Jordi Curcó

Fotos: J. Manel Prada

divendres 29 de juliol

Celebració conjunta dels vint-i-cinc anys de l'Escola d'Estiu
amb la participació dels nostres bisbes.

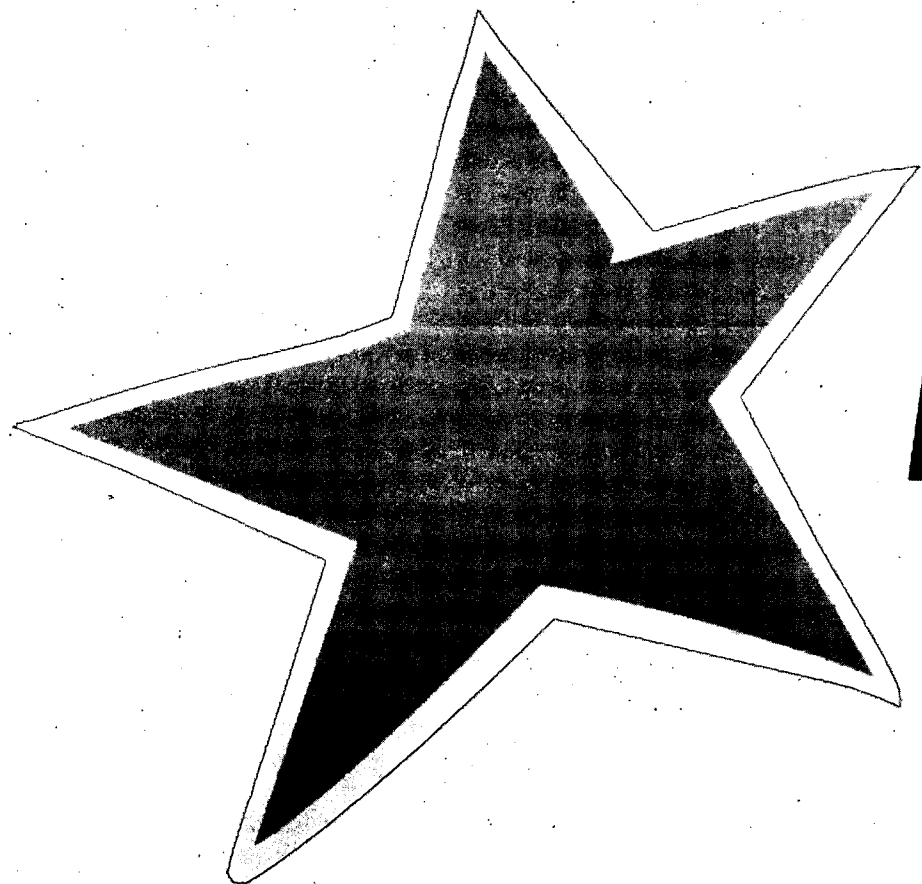
Tots els catequistes i simpatitzants de la catequesi
estan convidats a aquesta trobada festiva.

10.45 h Trobada a la Basílica de Santa Maria del Mar.

11.00 h Xerrada: *Què demana l'Església als catequistes?*

a càrrec de Mons. Xavier Salinas, bisbe president del SIC.

12.00 h Celebració de l'Eucaristia presidida per l'arquebisbe de
Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Tarragona

diòcesis

Primers sacerdots ordenats per l'arquebisbe Jaume Pujol

■ Jaume Sanahuja, Pere J. Figueras i Josep Mateu van protagonitzar un dia gran a l'arxidiòcesi

TARRAGONA.— La tarda del diumenge 3 de juliol es va viure de forma intensa i molt especial a la catedral de Tarragona, cap i casal de l'Església arxidiocesana. Pere Joan Figueras, de 66 anys; Josep Mateu, de 25, i Jaume Sanahuja, de 68 anys —el primer del

poble d'Alcover i els altres dos de Montblanc—, entraven a formar part del presbiterat diocesà, pel ministeri de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells, amb el testimoni d'un miler i mig de fidels que van omplir la catedral.

L'arquebisbe, en el moment d'ordenar prevere Josep Mateu.

Els preveres van imposar les mans als tres ordenats.

El cant del *Glòria*, de Miquel Barba-rà, va sonar amb més força que mai a l'orgue. El cor i l'orquestra dels Amics de la Catedral, el poble fidel, el repic de campanes des de les altures del temple, la trompeta pregon, eren el millor auguri d'una celebració d'allò més reeixida. I és que la joia es va veure triplicada. L'arquebisbe Jaume lluí per primer cop el pal·li —distintiu dels arquebisbes metropolitans— que el dia de Sant Pere el papa Benet XVI li havia imposat a Roma. Les d'aquella tarda eren les primeres ordenacions sacerdotals que conferia Mons. Jaume Pujol i tres eren els ordenands.

«Alegra't, ciutat de Sió...» Amb la lectura de la profecia de Zacaries va començar la litúrgia de la Paraula d'una missa que va aplegar 75 sacerdots de la diòcesi, els familiars, els amics i una àmplia representació de la comunitat cristiana, entre ella, una gernació de Montblanc i d'Alcover. Després de la proclamació de l'evangeli segons sant Mateu, els fins llavors diaques, Pere Joan Figueras, Josep Mateu i Jaume Sanahuja, que ocupaven els primers bancs, acompanyats dels seus familiars, van ser cridats i presentats al bisbe, en ser considerats prou dignes per rebre el ministeri sacerdotal.

Un do molt gran

L'arquebisbe Jaume, en la seva homilia, es va referir als camins, ben diferents, que han portat els ordenands fins al sacerdoci i va remarcar que precisament és en aquesta diversitat on es pot intuir amb més vivesa l'empremta de l'actuació de Déu. «Jesucrist, a través de les múltiples

incidències de la vostra vida, us ha escollit per ser sacerdots seus.»

Més endavant, Mons. Pujol va dir que «davant del sacerdoci, restem sense paraules: és un do tan gran! (...) Per això, avui és un dia especial d'adoració i d'acció de gràcies». Va esperar els nous preveres a no tenir temor de viure amb «passió» el seu ministeri i a exercir l'ofici d'anunciar l'Evangeli a tothom. En la predicació sagrada sí, «però també en la vostra conversa habitual heu de tenir sempre

viu el missatge de Jesús, de manera que sapigueu donar una resposta a tothom que us demani raó de la vostra esperança. Per això cal que sigueu homes de pregària, que mantingueu un diàleg freqüent amb el nostre Pare Déu tot cercant la seva voluntat».

L'arquebisbe de Tarragona va continuar adreçant-se als ordenats per recordar-los que l'ordenació sacerdotal no els faria millors que els altres, que continuarien sent els mateixos que abans, amb les ma-

teixes virtuts i mancances, però «ara teniu un motiu afegit: heu de procurar reflectir, en la vostra vida, la vida i la caritat de Jesucrist». Per acabar, Mons. Jaume Pujol va demanar la pregària de tothom perquè sorgeixin més vocacions sacerdotals.

Després de l'homilia, els candidats van fer les promeses pròpies del seu ministeri, davant de Déu i de l'Església i, posteriorment, com els orants bíblics, prostrats totalment davant de l'altar del Senyor, es va invocar la Santa Trinitat, la intercessió de Maria, de sant Pau, de sant Fructuós i de tots els sants de l'Església de Tarragona i de l'Església universal.

Seguidament l'arquebisbe procedia a l'ordenació presbiteral, amb la imposició de les mans, el mateix gest que van fer tots els germans sacerdots. Els mossens Pere Joan, Josep i Jaume van ser revestits amb l'estola i la casulla sacerdotals i el bisbe va ungir amb el sant crisma els palmells de les mans dels ordenats, als quals va lliurar el calze i la patena amb les espècies consecratories. Finalment, va arribar l'abraçada de la pau, amb el president de l'assemblea, i també amb tots els altres preveres, per donar pas a la litúrgia de l'Eucaristia que els nous sacerdots van concelebrar amb l'arquebisbe.

En acabar la missa, Mn. Josep Mateu, en nom dels tres ordenats va adreçar unes paraules d'agraïment i plenes d'esperança a tots els presents. Després va arribar el moment de les felicitacions i de l'enhonorabona, quan les llàgrimes i el somriure s'abracen en un mateix sentiment de goig i d'alegria; una joia que es va estendre també durant el berenar que va aplegar tothom al claustre del Seminari.

Mn. Jaume Sanahuja exercirà el seu ministeri com a vicari de diferents parròquies de l'arxiprestat de les Garrigues; Mn. Pere Joan Figueras serà vicari de Santa Maria d'Alcover i d'altres parròquies, i Mn. Josep Mateu ho farà a les parròquies de Sant Pere i de la Puríssima Sang de Reus.

Joan Boronat

Fotos: Joan Boronat

«Som fills d'aquesta Església que no està morta, com molts ens volen fer creure»

«En nom dels meus dos germans de ministeri i meu, voldríem agrair al Sr. Arquebisbe que ens hagi ordenat de preveres acollint-nos d'aquesta manera en el seu presbiteri de Tarragona. D'una manera especial sabent que som els primers ordenats per ell. També voldríem tenir un record agrait per l'arquebisbe Ramon, que va ordenar de diaca Mn. Pere Joan, i l'arquebisbe Lluís, que va ordenar de diaca Mn. Jaume i que a mi em va acollir al Seminari. (...)»

«Des d'avui som enviats pel Senyor i l'Església a ser pastors de les nostres comunitats. Pastors enviats a servir i no a ser servits, a acollir i no a jutjar, a escoltar i no a sentenciar, a aprendre i no només a ensenyar, a ser humils i no prepotents, a dialogar i no a imposar, a perdonar i no a condemnar. Enviats a ser pastors segons el cor del Déu que ens ha revelat Jesucrist. (...)»

«Som fills d'aquesta Església que no està morta, com molts ens volen fer creure, sinó d'una Mare Església que continua engendrant fills, des de la seva condició d'esposa del Crist. Crist no ens abandona, Crist continua guiant la seva estimada Església, la beneeix amb el do de l'Esperit Sant. Per això, avui, quan ser cristià és un descredit, volem dir amb joia que nosaltres som preveres d'aquesta Església i que som cridats a viure l'evangeli en el dia a dia, no des de la

supèrbia i els privilegis, sinó des de la caritat i el perdó!

«Per això avui des de la nostra alegria us volem fer una crida d'esperança: la nostra Església continua i continuarà avançant, però necessita cristians fonamentats en la roca del Crist i necessita noves vocacions que la rejuveneixin i li donin vida; estem segurs que avui aquí hi ha molts joves, i no tan joves, que Déu els crida o els cridarà, no tingueu por, llenceu-vos-hi sense por, Ell us omplirà d'amor i d'alegria, nosaltres en som testimonis, tots hem de donar resposta a la crida del Senyor, si ho feu no patiu, viureu amb una alegria tan gran, que ningú no us la prendrà. (...)»

«Des d'avui som preveres, preveres de la nostra Església de Tarragona, som una anella més d'aquesta mil·lenària comunitat cristiana, que té arrels tan profundes que arriben en el cor mateix dels apòstols. Sant Pau, testimoni i fonament valent; des de sant Fructuós i sant Pròsper, fins a Vidal i Barraquer, i ara amb vós, arquebisbe Jaume, amb tants i tants preveres germans nostres que ens han precedit, la nostra Església ha fet camí decididament, donant resposta de fe a cada circumstància que s'ha anat trobant, alimentant-se de la Paraula i l'Eucaristia. (...)»

(Paraules finals de l'ordenació de preveres pronunciades per Mn. Josep Mateu)

Barcelona

Setè aniversari de la parròquia filipina de Sant Agustí

■ Mons. Martínez Sistach va presidir la celebració de l'Eucaristia

BARCELONA.— Ja són set anys els que la parròquia de Sant Agustí, en ple cor del barri del Raval de Barcelona, comparteix el seu espai amb la comunitat filipina. Precisament, és en aquest barri on es concentra una gran part de la immigració procedent de l'antiga colònia espanyola de l'est asiàtic. El catolicisme continua sent un punt en comú entre totes dues cultures i una prova n'és la celebració del diumenge 3 de juliol passat.

Va ser una eucaristia commemorativa on es van combinar elements de totes dues cultures. De fet, els idiomes utilitzats al llarg de tota la missa van ser tres: el castellà, l'anglès i el filipí. Una pantalla instal·lada en un costat de l'altar indicava als presents el text de les cançons i les pregàries a seguir. Fins i tot, Mons. Martínez Sistach va pronunciar unes paraules en anglès per donar la benvinguda als fidels i per disculpar el seu baix nivell en aquesta llengua: «Sé que enteneu l'espanyol, per això us parlaré en castellà.»

Davant seu, centenars de persones, vestits de festa —roba de ras, lluentons, seda i tul amb colors vistosos—, van omplir l'àmplia i lluminosa església de Sant Agus-

L'arquebisbe es dirigeix cap a l'altar per oficiar la missa.

tí. Els passadissos laterals es van convertir en l'enclavament perfecte per a tots aquells pares que no es volien perdre la celebració eucarística però que tenien nens petits. Així, mentre els nens corrien eufòrics d'una banda a l'altra davant la mirada vigilant dels seus pares, aquests seguien les paraules de l'arquebisbe a peu dret. Diferents ventiladors col·locats estratègicament i molts ventalls combatien la calor d'una xafogosa tarda d'estiu.

«Estem aquí per donar gràcies a Déu. Li hem de donar les gràcies sobretot per la vida; pel do de la fe: Jesús va morir per nosaltres per fer-nos cristians; i per l'existència d'aquesta parròquia i pels seus

set anys de vida», va explicar en l'homilia l'arquebisbe de Barcelona. Va comparar l'experiència de vida del Fill de Déu a la Terra amb la de la comunitat filipina, en el sentit que Ell també es va veure obligat a emigrar del seu lloc de naixement, Betlem, per anar cap a Egipte. Les famílies presents també van haver de deixar casa seva per cercar unes condicions de vida més bones.

Diferències petites

Un dels moments més emotius de l'ofici filipí és la pregària conjunta del Pare nostre, ja que s'agafen tots de les mans. Tam-

bé crida l'atenció la manera com es donen la pau entre ells: als que estan a prop els estrenyen la mà i als que estan més lluny els dirigeixen una mirada còmplice acompanyada d'un somriure i de dos dits de la mà dreta aixecats fent el símbol de la pau.

«Siguen benvinguts sempre aquí, formeu part de la nostra vida perquè treballem junts, vivim junts... I perquè tenim la mateixa fe, formem part de la mateixa Església de Crist.» Així, Mons. Martínez Sistach va mostrar la seva satisfacció per poder tenir la comunitat filipina a l'arquebisbat de Barcelona. «No canvieu, no perdeu la fe i aques-

ta alegria que reflecteixen les vostres cares. Dieu a les vostres famílies a Filipines i als vostres amics aquí a Barcelona que l'arquebisbe els envia una salutació a tots», es va acomiadar d'aquesta comunitat un arquebisbe emocionat al qual van agrair la seva presència amb un fort aplaudiment.

Després de l'eucaristia, el cor que va interpretar diferents pregàries va cantar per a tots els que es van quedar després de l'acte. A fora esperaven els assistents diferents venedors de menjar i de begudes típiques del seu país.

Consuelo Chaves Mejuto

TARRAGONA

Tres-cents catequistes a la Trobada Diocesana de Montblanc

MONTBLANC.— La capital de la Conca de Barberà, Montblanc, va ser el lloc elegit per celebrar-hi, el 19 de juny, la Trobada Diocesana de Catequistes de l'arxidiòcesi de Tarragona, amb l'assistència d'uns tres-cents catequistes.

La jornada es va iniciar a la capella de

l'antic col·legi de la Mare de Déu de la Mercè, on, després de la pregària, Mn. Xavier Morell, delegat diocesà de Catequesi, va procedir a la presentació de la trobada, i en va explicar els objectius i el sentit.

A continuació es van organitzar dotze tallers, a través dels quals es van repartir els

catequistes participants, per procedir al programa de feina establert per a l'ocasió. Durant una estona, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va estar present en la trobada per saludar i parlar amb els catequistes i els sacerdots assistents.

Al migdia va tenir lloc el dinar de germanor al claustre del col·legi, que antigament va ser un convent mercedari, per assistir després al Teatre de l'Acció Catòlica de Montblanc i presenciar-hi la representació de la Passió de Sant Fructuós, interpretada

magníficament per la secció infantil de l'Associació Cultural de Sant Fructuós de Tarragona.

Com a clausura de la trobada es va celebrar l'Eucaristia a l'església arxiprestal de Santa Maria la Major de Montblanc, presidida per Mn. Xavier Morell, amb el qual van concelebrar el plebà de Montblanc, Mn. Albert Palacín, i els altres sacerdots participants en la jornada i els que exerceixen el seu ministeri pastoral a la comarca de la Conca de Barberà. (J.B.)

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Taller de Vida Monàstica a Montserrat

MONTSERRAT.— Els monestirs de Santa Maria i de Sant Benet de Montserrat organitzen del 9 al 11 de setembre el V Taller de Vida Monàstica a Montserrat 2005. Està adreçat a nois i noies i a matrimonis, d'entre 18 i 40 anys, que estiguin interessats a conèixer i experimentar l'estil de vida monàstica. Es tracta de compartir amb els monjos, durant dos dies, la pregària i la vida comunitària, conèixer l'espiritualitat benedictina, estimar el silenci trobant-se amb un mateix o fer lectura compartida de la Paraula de Déu. L'objectiu és clar: com cercar Déu.

Per a més informació o inscripcions, truqueu al telèfon 938 777 766 o envieu un correu electrònic al Gmà. Antoni Pou: apou@santuari-montserrat.com o al Gmà. Joan Carles Elvira: jcelvira@abadiamontserrat.net (C.C.)

Vols

reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)

e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org

web RENAFER: www.renafar.org

Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

RENAFER

Barcelona

Conferència de l'arquebisbe a Tribuna Barcelona

■ Mons. Lluís Martínez Sistach va recordar que «l'Evangeli és el millor antídoto contra el fatalisme de la història»

BARCELONA.— Mons. Lluís Martínez Sistach es mou amb la mateixa convicció i naturalitat tant al primer temple de la diòcesi davant dels fidels com a l'Hotel Ritz de Barcelona en presència del món polític i empresarial català. Així ho va posar de manifest el 4 de juliol, quan Tribuna Barcelona el va convidar a parlar de *La presència de l'Església en la societat*.

«L'Església està cridada a comunicar l'Evangeli ara i ací», va dir l'arquebisbe de Barcelona, «en una societat particular i concreta, viva i vital, creativa i contradictòria, temorenc i audaç, avara de la seva riquesa i generosa, auto-complaguda i insegura de si mateixa, oberta i alhora tancada, sensible a l'Evangeli de la pau i distant en certs moments de l'Església que el predica i el vol viure».

pau entre els pobles».

La mateixa voluntat de fer present l'Església en la societat és el que va portar Mons. Lluís Martínez Sistach a protagonitzar una nova edició de Tribuna Barcelona, una iniciativa d'*El Periódico* per on han passat, al llarg dels seus deu anys d'història, dirigents polítics com Jordi Pujol o Rodríguez Zapatero, escriptors com Josep Maria Espinàs, periodistes com

L'arquebisbe amb Eugeni Gay, magistrat del Tribunal Constitucional i encarregat de fer-ne la presentació.

espiritualitat, en solidaritat, en relacions interpersonals, etc.».

L'arquebisbe de Barcelona, tant durant la seva conferència com en el col·loqui que es va encetar després, no va passar per alt les dificultats que travessa l'Església avui, referides sobretot a la manca de vocacions sacerdotals que pateix Europa occidental o als forts processos de secularització a què està sotmesa la societat catalana, però el seu no va ser en

cap cas un missatge de resignació.

«La mesura de la nostra presència enmig del món», va dir, «és la capacitat de ser sal de la terra, que assona i que doni gust i calidesa a una humanitat confusa i paorosa, insegura davant del seu present i escèptica davant del seu futur. L'Església, que beu a la font pura de la Paraula de Déu, no viu en la resignació ni en la lamentació, imaginant escenaris apoca-

estar acompanyat pel bisbe Joan Carrera, pel secretari general i canceller de l'arquebisbat i pels seus vicaris episcopals, entre d'altres, no deixés escapar l'avinentsa de dir que «cal evitar centrar l'atenció exclusivament o donar moltíssima importància a les relacions de l'Església amb l'Estat».

En una època en què fins i tot s'ha parlat de guerra entre l'Església i el govern central, l'arquebisbe de Barcelona va recordar la realitat, de vegades oblidada, de les «riquíssimes aportacions que fa l'Església —és a dir, els cristians, les parròquies, les institucions religioses, els moviments i les associacions eclesials— en moltíssims camps de la societat, com la pobresa, la marginació, la immigració, els ancians, els malalts, les escoles, les comunitats parroquials, l'espiritualitat i la cultura».

«Per prendre major consciència d'aquesta observació», va afegir a continuació, «podríem pensar que seria de la nostra ciutat de Barcelona sense la presència de totes aquestes realitats d'Església. Ens quedaria una ciutat molt pobre en

líptics o justificant, com a inevitables, accions que lesionen la vida i la dignitat dels éssers humans». «L'Evangeli és el millor antídoto contra el fatalisme de la història», va proclamar.

Tan bon punt es va encetar el col·loqui, van emergir les primeres preguntes sobre el tracte que rep l'Església en els mitjans de comunicació social i sobre la reforma del Codi Civil que ha legalitzat el matrimoni entre persones del mateix sexe. En tot moment l'arquebisbe de Barcelona va transmetre un missatge de conciliació, en el sentit que «hauríem de cercar entre tots el bé comú i deixar les ideologies en segon terme». Per això va demanar als mitjans de comunicació, entre ells la Cope, que treballin amb seriositat i objectivitat i que tinguin un gran respecte envers les persones i les institucions; que cerquin un clima de cohesió social, de diàleg, de pluralisme, en què cadascú pugui dir el que pensa. «Això enriqueix la democràcia i la fa més madura», va dir l'arquebisbe.

Carme Munté

El dinar-conferència va tenir lloc a l'Hotel Ritz de Barcelona.

Mons. Lluís Martínez Sistach va pujar a l'estrada de Tribuna Barcelona disposat a proclamar amb total claredat que «també avui, quan les tecnologies sacsegen dels fonaments les formes de vida, els valors i el pensament fins ara estables, l'Evangeli és una invitació al diàleg i a la

Antoni Bassas, o cuiners com Ferran Adrià.

Tret d'algun convidat com el cardenal Antonio M. Rouco Varela, el cert és que no és gaire habitual veure dirigents eclesíastics entre la llista dels conferenciantes de Tribuna Barcelona. D'aquí que Mons. Lluís Martínez Sistach, que durant l'acte va

Jornades sobre l'actualitat de la vida franciscana

BARCELONA.— Un any més la col·laboració entre la Família Franciscana de Catalunya i la Facultat de Teologia ha fructificat en una nova edició de les Jornades d'Estudis Franciscans, que volen ser una ocasió d'anàlisi i de diàleg, tot aprofundint en l'espiritualitat, la història i la teologia franciscanes. Van tenir lloc els dies 29 i 30 de juny i van aplegar la gran diversitat de formes de vida franciscanes que hi ha a casa nostra.

Els organitzadors, Agustí Boadas, frare menor observant, i Josep Manuel Vallejo, frare menor caputxí, van valorar molt positivament el desenvolupament d'unes jornades que, d'una banda, van reflexionar sobre sant Francesc d'Assís, les influències que va rebre i l'originalitat que aporta a la vida cristiana i, de l'altra, sobre la vida religiosa i el moment actual del franciscanisme. Potser un dels temes que va despertar més interès va ser la influència dels pares del desert de Síria en Francesc d'Assís.

«Es pensa que sant Francesc d'Assís és molt diferent del monaquisme», va explicar Fr. Josep Manuel Vallejo «i, de fet, és molt diferent del monaquisme de l'època, del

monjo benedictí dels segles XII-XIII, però el cert és que té arrels i similituds amb els pares del desert primitius de Palestina i de Síria». D'altra banda, va afegir, «el Cister primitiu ja prepara molts aspectes que després surten en sant Francesc».

La fraternitat, la pobresa, la humilitat, la petitesa, l'alegria, l'agraïment... van ser els adjectius que més es van fer sentir a l'hora de parlar de com es viu el carisma franciscà avui dia. Per fer-ho, es va organitzar una taula rodona constituïda per Josefa Gorostegui, franciscana missionera de la Immaculada Concepció; Eduard Rey, frare menor caputxí de 26 anys, que viu al convent d'Arenys de Mar; Josep M. Massana, frare menor observant que va passar 28 anys de missioner a Burundi; Teresa Pujalt, clarissa de Reus, i Marc Alòs, membre de la Fraternitat Seglar Franciscana.

Com a colofó d'aquestes Jornades d'Estudis Francis-

La taula rodona va versar sobre la vivència del carisma franciscà avui.

cans, els participants a la taula rodona van parlar de la seva vivència del carisma franciscà i de com, immersos en una societat cada cop més materialista i secularitzada, ells i elles segueixen fidels als ensenyaments de sant Francesc d'Assís i de santa Clara, autèntica escola de l'Evangeli. (C.M.)

Música i
missatge

□ Barcelona 106.6
 □ Tarragona 100.6
 □ Catalunya Central 93.7
 □ Girona 103.4
 □ Tortosa 90.1
 □ Garraf 96.8
 □ Vic 91.3
 □ Lleida 91.5
 □ Cerdanya 104.4
 □ La Seu d'Urgell 105.0
 □ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Urgell

Èxit del Segon Seminari de Pensament Cristià

■ L'educació i els llenguatges va ser el fil conductor de les ponències

SANT JULIÀ DE LÒRIA.— Més de 130 persones —mestres, mestres de religió, educadors, advocats i polítics andorrans— van assistir el 30 de juny a la segona sessió del seminari anual convo-

cat per la Càtedra de Pensament Cristià d'Urgell, dirigida pel filòsof i teòleg Francesc Torralba. Es va fer a les sales del Centre Cultural i de Congressos de Sant Julià de Lòria, a Andorra.

L'objectiu era parlar en profunditat d'un dels grans reptes de la societat actual: com enfocar i dur a terme l'educació de les generacions més joves, en un entorn fràgil per la gran quantitat d'informació que es rep, la globalització i alhora la superficialitat a què obliga. Els ponents eren de gran prestigi: Alfonso López-Quintás, de la Universitat Complutense de Madrid; Paul Moureau, de la Universitat Catòlica de Lió, i el mateix Francesc Torralba, que va ser qui va iniciar la sessió de treball.

Una de les principals conclusions que es va posar de manifest és que cal treballar sota la premissa que l'educació ha de comptar de manera quotidiana amb l'actitud escèptica dels joves enfront dels valors tradicionals i dels valors ètics. Les causes són molt diverses, però cal destacar la que fa referència al gran volum i diversitat d'informació que reben des de molt joves, l'accessibilitat a aquestes dades i les dificultats que tenen a l'hora de destriar i de tenir criteri sobre el que els arriba.

Això els provoca una actitud de rebel·lió i d'escepticisme que els educadors, siguin pares o mestres, han de procurar superar a base de donar elements que els ajudin a tenir criteri. Les ponències dels tres especialistes van versar sobre aquesta situació especial que viu la societat actual, en la qual tot es posa en dubte i alhora on es canalitza informació interessada de manera que arribi molt fàcilment a diversos sectors socials.

Satisfacció

El director de la Càtedra de Pensament Cristià, el Dr. Francesc Torralba, va mostrar en acabar la jornada la seva satisfacció per la resposta al Seminari. Prop de 130 persones d'Andorra i de Catalunya van assistir a aquesta jornada de reflexió que va posar sobre la taula el repte d'educar en un món plural i fràgil. Un dret —el de l'educació— que té tot ésser humà però del qual no és senzill aclarir-ne les coordenades, com el mateix Torralba va assegurar en la seva ponència. Torralba va advocar per un compromís a l'entorn de valors que enforteixin el criteri dels joves a

l'hora d'enfrontar-se als reptes humans i tecnològics d'avui. En l'activitat quotidiana es constata que es produeixen transformacions molt accelerades en l'àmbit dels valors, dels llenguatges i dels coneixements. No és gens fàcil destriar, doncs, què és allò que roman com a perennement vàlid en el context educatiu i què és allò que cal canviar de soca-rel per apartar-se als temps vigents.

Els tres ponents van fer abans de començar una roda de premsa.

Per la seva part, Paul Moureau, de la Universitat Catòlica de Lió, va parlar en profunditat d'aquesta vessant més ètica, i de la necessitat cada vegada més punyent de formar criteri en les noves generacions, que s'hauran d'enfrontar a dilemes complexos, portats per les noves tecnologies i els avenços en la medicina. Per a Moureau cal fer-ho des de l'amor i la paciència i el reconeixement de les dificultats que han de viure les noves generacions.

Preparació en nous reptes

Tots els ponents van coincidir a assenyalar que l'educació ha de preparar els infants i joves de la societat actual per tenir un gran poder de discerniment, que els ajudi a assumir les possibilitats constructives i també les destructives que es poden trobar al llarg de la seva vida. Això només s'aconsegueix ajudant els «estudiants» a descobrir els valors i els coneixements. La tendència juvenil a pensar que el que ve dels adults és quelcom imposat ha de moure pares i educadors a superar el trencament generacional i el relativisme subjectivista dels joves.

La superació d'aquest relativis-

me imposat per l'actitud juvenil només és possible a través del pensament relacional, tal com va defensar Alfonso López-Quintás, de la Universitat Complutense de Madrid. El pensament relacional considera que tots els elements dels fets i dels successos que analitzem tenen una relació entre ells i amb altres elements. Això fa que mai no hi hagi una sola lectura de les coses que passen ni tampoc de les actituds,

cosa que ens prepara per a una visió crítica de tots ells.

La jornada de reflexió està adreçada a totes aquelles persones implicades d'una manera o altra en el món de l'educació, però especialment a mestres i pares, que es pregunten sobre els valors, els coneixements i els llenguatges que cal transmetre en el món canviant d'avui, en permanent transformació i molt fràgil en la preservació dels drets dels infants.

Aquest és un seminari que té vocació internacional i que ha nascut com la llavor d'una futura universitat catòlica d'estiu. És per aquesta raó que s'ha volgut fer obert al públic en general i tothom que vulgui pot assistir a les conferències d'oient, que s'han celebrat a Sant Julià de Lòria.

La Càtedra tindrà un doble objectiu: fer aportacions a la societat en els nous problemes i qüestions que estan sorgint des de la perspectiva del pensament i els valors cristians, d'una banda, i de l'altra, fer un treball de formació permanent entre els integrants de la diòcesi d'Urgell i els assistents.

M. C. Orduña

Tortosa

Festa del Sagrat Cor de Jesús

■ La processó es distingeix per les catifes populars artesanes

JESÚS-TORTOSA.— El diumenge 5 de juny es va celebrar a Jesús-Tortosa, amb tota solemnitat, la festa del Sagrat Cor de Jesús amb una missa presidida pels Pares Jesuïtes i concelebrada pels sacerdots de l'arxiprestat, i a continuació una solemne processó.

Les processons han donat peu, al llarg de la història, a la fantasia i a la creativitat. En uns llocs participen personatges o figures que reproduïen episodis de les Sagrades Escripures; en uns altres són famoses les danses del Corpus i no hi sol faltar la banda de música, el giravolt de les campanes o el cant de la gent... Les processons són un espectacle al carrer que serveix també de catequesi popular.

A Jesús, des de fa molts anys, la processó del Sagrat Cor es distingeix per les catifes populars artesanes. De bon matí va haver-hi un brogit de gent pels carrers, veïns i altres que s'hi van voler afegir: homes, dones, grans i joves, tam-

Les catifes són un homenatge al Sagrat Cor de Jesús.

poc no hi van faltar els xiquets, fent una obra d'art. Aquest treball no s'improvisa, feia mesos que es preparava: venent butlletes de les rifes per recaptar fons, els bars del poble guardant el marro, els artistes dissenyant les catifes, tallant herba als baixos de les cases, encarregant els clavells... L'Associació de Veïns, coordinadora de les catifes, con-

feccionant i distribuïnt els cartells per als aparadors, ensacant la serradura i la clofolla d'arròs que els carrers havien demanat... tot un treball coordinat.

Les catifes estan en consonància amb l'esperit franciscà del Cant de les Criatures: el xiprer, el marro, la clofolla d'arròs, la serradura, les pedretes, les roses, els clavells i tota classe de flors. El llenguatge de les flors l'entén tothom. La flor és signe de bellesa i d'esperança en plenitud. Tant en la vida social com en la litúrgia, unes flors ben posades, fresques o seques, plenes de color i perfum, canten tota una sèrie de sentiments: alegria, festa, respecte, estimació...

Les catifes de Jesús són art, són bellesa, són treball en equip, són relació de veïns, són festa al carrer, són agraïment, però sobretot són un homenatge al Sagrat Cor de Jesús. Els homes necessitem punts de referència que ens ajuden a la convivència. Les catifes, com moltes altres coses, ens fan aquest servei.

Víctor-Manuel Cardona

Nota de premsa del bisbat

La Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació del bisbat de Tortosa, en resposta a les informacions aparegudes en alguns mitjans de comunicació, comunica la següent nota de premsa.

Que lamenta les declaracions, no contrastades, aparegudes sobre la no-renovació d'un professor de religió i desmenteix les raons que argumenta el professor.

El bisbat sempre que els Serveis

Territorials d'Ensenyament de les Terres de l'Ebre li han demanat un professor, de primària o secundària, per cobrir les substitucions per qualsevol motiu, maternitat o altres causes, sempre regulades per l'Administració, els l'ha concedit. No és competència del bisbat la concessió o negació de les baixes.

Reconeixem com un dret bàsic de la família, pares i mares, la seva baixa per maternitat o paternitat;

igual que defensem i donem suport a les reivindicacions que en milloren la condició laboral.

L'interès del bisbat en tot moment és assegurar una bona plantilla de professors de Religió Catòlica ben preparats, competents i professionals, que assegurin el dret dels pares que els seus fills rebin la formació integral, que comprèn també la dimensió religiosa, com els ho garanteix la Constitució.

TESTIMONI

Belles emocions en velles terres

Santa nit, plàcida nit... des d'Amposta, hem sentit l'Al·leluia dels àngels cantant... També nosaltres, com pastorets del segle XXI, amb ganes de treballar les messes, hem sentit la crida d'anar a Terra Santa i hem tingut la joia d'anar-hi. Hem pogut fer veritat, el que havíem cantat tantes vegades: «Tu ets qui ens crida i en silenci venim...» No hem pogut desoir la veu de l'Esperit, la necessitat de beure de les fonts, d'anar allí on va començar el pelegrinatge de milers de seguidors de l'home més gran de la història i del Déu més amorós.

Hem pogut avançar junts pels camins de Galilea, travessar el desert de Judea, passejar pel Tiberiades, renéixer al bateig al riu Jordà, tornar a sentir l'aliança del matrimoni a Canà, alegrar-nos a Betlem, meravellar-nos a Nazaret, entristir-nos a Getsemaní, sentir l'esperança de la resurrecció a Betània... veure el nen que corria pels carrers de Jerusalem i fer una comparança amb un petit Jesús, morenet, enjogassat i feliç...

I no només hem recorregut camins i esglésies sinó que (crec que no és supèrbia dir-ho) hem estat les pedres vives que necessita Terra Santa i, a més, ho hem fet amb harmonia tan perfecta que cada minut que ha durat el pelegrinatge ha estat un reflex evangèlic, una perfecta connexió de vida, com se suposa que feien els primers seguidors de Jesús; estimant i compartint, ens hem sentit deixebles d'ara, descendents d'aquells que ens van obsequiar la fe i (per què no?) a prop dels germans que estimen Déu des d'altres vessants.

Gràcies a la iniciativa de Mn. Ramon Font, rector de l'Assumpció d'Amposta, d'organitzar aquest viatge, se'ns ha donat l'oportunitat de veure una vegada més la riquesa de l'ànima humana quan s'aboca per aconseguir una bona convivència, perquè entre les 42 persones que hem compartit aquests dies de juny del 2005 s'ha creat un vincle especial que esperem que no s'aturi en un sol pelegrinatge sinó que puguem tornar a tenir belles emocions en vells escenaris.

M. Àngels Duatis

GIRONA

Finalitzen les obres de l'església de Cassà de la Selva

CASSÀ DE LA SELVA.— Coincidint amb la festa major de la Santa Espina, es van donar per acabades les obres de remodelació i d'embelliment de l'església parroquial de Cassà de la Selva. L'ofici solemne, cantat per una bona part dels components de la Coral Bell Ressor, va ser presidit pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler i Perdigó, acompanyat del vicari general, Mn. Lluís Sunyer, i del mestre de cerimònies, Mn. Joan Baburés, i per més de quinze sacerdots, algun d'ells de Cassà de la Selva i altres provinents de les parròquies veïnes.

L'església lluita tota l'esplendor que feia que tot plegat donés un punt de joia i de gràcies a Déu per haver aconseguit fer realitat el que semblava, ara fa un any, un somni impossible.

A l'hora de les ofrenes uns 300 fidels van passar a adorar la Vera Creu que, en un senzill reliquiari, supleix el magnífic i valuós de la Santa Espina. El bisbe, acabada la santa missa, va elogiar les obres fetes i va

El bisbe de Girona va elogiar les obres fetes.

donar les gràcies a tots els que d'una manera o d'una altra ho han fet possible: la Junta d'Economia i el Consell Pastoral i, molt especialment, tots els cassanencs, les entitats, l'Ajuntament..., que generosament han aportat els cabals necessaris per finançar-les.

Per cloure la festa, un cop acabat l'acte litúrgic, a la plaça de Sant Pere es van tocar dues sardanes. A la tarda, tal com s'havia fet el diumenge, es van fer les visites guiades per l'interior del temple i la pujada al campanar, amb molt d'èxit. En la col·lecta de l'ofici es van recaptar, exactament, 500 euros i en les visites guiades, 539,40. Un cop acabades les obres, s'ha fet saber que en aquest moment s'han ingressat 134.000 euros, en números rodons. Es porten pagades factures per un total de 110.385,75 euros i el preu total de les obres rondarà els 200.000 euros. Cal demanar als cassanencs un esforç més per arribar a la quantitat esmentada, cosa que la Junta d'Economia i el Consell Pastoral creu que ben aviat podrà ser possible. (Josep Bosch i Mercader)

Nova edició de la FestCat

■ Immersió en els diferents àmbits de la cultura tradicional catalana

Un any més la Generalitat de Catalunya ha programat per a aquest estiu l'Escola Catalana de la Festa, amb el VI Campus de Cultura Popular que se celebrarà a Llívia, del 10 al 17 de juliol; el Dansàneu a Esterri d'Àneu del 17 al 24 de juliol; el VII curs de Jocs Tradicionals que tindrà com a marc Horta de Sant Joan del 17 al 24 de juliol, i el VII curs de Música Tradicional, que es durà a terme a Torroella de Montgrí, també del 17 al 24 de juliol.

La FestCat és un programa que té com a objectiu respondre a les necessitats formatives de la societat civil en matèria de cultura popular i tradicional. Inclou un programa de cursos regulars i una escola d'estiu dividida en quatre mòduls temàtics diferents. L'escola d'estiu, origen del que actualment és una oferta formativa completa, va néixer amb la voluntat de definir un espai de referència per a totes aquelles persones interessades en aquest àmbit. Aquesta oferta formativa s'estructura en cursos d'una setmana amb règim d'allotjament i de manutenció optatius i està destinada únicament a persones majors d'edat.

Enguany, la programació dels continguts formatius així com la dels espais de debat i de diàleg, ha estat principalment proposada per federacions, coordinadores i entitats de cultura popular de cadascun dels àmbits, amb la qual cosa s'ha volgut implicar i fer participar més directament el món associatiu.

Com en edicions anteriors, les col·laboracions amb la Universitat de Girona i amb les universitats d'estiu de les Terres de l'Ebre i de la Universitat Rovira i Virgili, permetran, a l'alumnat universitari que participi en l'Escola d'Estiu, aconseguir el certificat de les hores cursades per a la possible obtenció del reconeixement de crèdits de lliure elecció per part de les seves universitats. De la mateixa manera, els quatre mòduls de l'Escola d'Estiu han estat reconeguts pel Departament d'Educació com a activitats adreçades al professorat.

Campus de cultura popular

Ja fa vuit anys que es fa aquesta activitat a Llívia i s'adreça, especialment, a

aquelles persones que es troben completant la seva formació, tant dins de l'àmbit universitari com en qualsevol altre nivell de l'ensenyament, i també per als qui ja treballen en el camp de la docència; tot i

que, en general, aquesta escola està oberta a totes les persones interessades en la cultura popular des de qualsevol perspectiva.

Enguany s'hi incorpora un nou espai de debat i de reflexió: Agora. A través de conferències i de taules rodones s'intentarà prendre el pols a la cultura popular. L'estructura de l'escola es manté com en anys anteriors: cursos als matins i tallers a les tardes. I les activitats formatives es complementaran, com ja és habitual, amb tota mena d'actes festius.

Els cursos s'imparteixen del dilluns 11 de juliol al dissabte 16 i algunes de les temàtiques tractades a fons són: l'animació, els gèneres audiovisuals, la dansa, la imatgeria, la literatura tradicional, el patrimoni etnològic, l'artesanía, etc. Pel que fa als tallers, els inscrits podran escollir entre el món del circ, com fer ninots de drap o titelles amb material reciclat, o parlar en públic o com fer pastissos.

I dins del nou apartat d'aquesta edició anomenat Agora es tractaran en sengles taules rodones temes com *El sentit de la dansa tradicional catalana al segle XXI* o *El paper de les confederacions*.

Dansàneu. Curs de dansa tradicional

És l'escola degana de la FestCat. Des de fa catorze anys té lloc a Esterri d'Àneu aquest curs que permet a totes les persones interessades en la dansa trobar un espai on treballar els continguts que l'oferta reglada normalment no recull. Està adreçat a ballarins, dansaires, mestres, especialistes en educació física, monitors d'esplai, directors i membres d'esbarts i a qualsevol persona relacionada o interessada en la dansa com a instrument de

als, el territori i les noves tecnologies. En aquesta edició se li donarà molta importància a la construcció d'eines de joc i l'aprenentatge de les relacions que aquest comporta, i s'enllaçaran aquests dos eixos de continguts en els àmbits temàtics anteriorment detallats. Serà una setmana plena de situacions pràctiques de joc que ajudaran els seus participants a identificar bona part dels tresors que caracteritzen els jocs tradicionals.

Curs de música tradicional

Enguany aquest curs d'immersió musical canvia d'ubicació i es desenvolupa en el marc del Festival Internacional de Músiques. En aquesta escola adreçada a tots els músics interessats en la tradició es tractaran els instruments musicals, els repertoris populars, la seva interpretació, el cant i els grups instrumentals. Aquesta escola s'adreça a tots els músics

que toquin qualsevol instrument i que s'interessin per la música tradicional. S'hi impartiran dos nivells: l'elemental i el mitjà. Alguns dels instruments en què s'aprofundiran són: el violí tradicional, el flabiol, el tamborí i la guitarra flamenca.

Consuelo Chaves Mejuto

transmissió cultural.

La catorzena Dansàneu, un cop més, ofereix als alumnes ensenyament sobre balls però sobretot ajuda a conèixer el context que els envolta. L'altre eix formatiu és arribar a saber i practicar els procediments que s'utilitzen per ensenyar-los i gaudir-los, amb el gest i el moviment d'avui. Enguany una de les prioritats serà aprofundir en els gèneres i repertori específic de la dansa tradicional catalana.

Curs de jocs tradicionals

El joc com a laboratori de relacions socials origina un ampli ventall d'aprenentages que contribueixen a conèixer la identitat dels jocs a Catalunya alhora que els apropen als localitzats en altres cultures. La reflexió, la pràctica i la posada en comú permeten la renovació del joc a través de les propostes creatives que es desenvolupen al llarg del curs. És un curs adreçat, entre d'altres, a educadors del temps lliure, tècnics d'ajuntament, ludotecaris i professors de primària i de secundària.

El programa s'estructura en sis àmbits: la recerca, l'escola, l'oci, els materi-

DEPARTAMENT DE CULTURA
CENTRE DE PROMOCIÓ DE
LA CULTURA POPULAR I
TRADICIONAL CATALANA
PASSATGE DE LA BANCA 1 - 3
08002 BARCELONA
TEL. 935 671 083
FAX 935 671 002
festcat.cultura@gencat.net

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

La veu del metge

La relació metge-pacient (38)

Emmalaltir en mons diferents, en temps diferents

■ Emmalaltir és un procés conegut i patit des d'antic però interpretar-lo correctament encara és un debat avui dia

Emmalaltir pot ser un procés gairebé immediat, que s'inicia quan una causa externa atempta contra l'organisme sa d'una forma inevitable. El llenguatge reserva per a la majoria d'aquestes situacions la paraula *accident*. Habitualment en aquest apartat hi entren els accidents laborals, els accidents de trànsit, els traumatismes per caigudes, les ferides per catàstrofes naturals i per les guerres. El tractament d'aquestes lesions sol ser feixuc, més quirúrgic que farmacològic i amb moltes seqüeles físiques visibles, des de cicatrius fins a amputacions. Les lesions i la mortalitat depenen de la rapidesa d'una assistència mèdica eficaç. Els tractaments sobre aquesta mena de malalties han estat milers d'anys estancats pels desconeixements sobre la utilitat de l'asèpsia, la manca d'antibiòtics i de calmants del dolor.

Emmalaltir pot ser també un procés curt, en què una persona saludable sent una pèrdua brusca de salut, uns símptomes que són fora del normal i que evolucionen hora a hora fins a obligar-la al repòs, a la consulta mèdica i a l'aplicació de possibles tractaments mèdics o quirúrgics.

S'inicia el dia en què un dels milers de delicats processos del cos deixa de funcionar correctament i desenvolupa canvis que aniran minvant la salut. Moltes d'aquestes alteracions les anomenem *malalties comunes* i solen posar en marxa tant les defenses pròpies del cos de l'individu com les defenses socials de protecció al malalt. En aquests casos les lesions i la mortalitat depenen de la capacitat de resistència de la persona, del suport familiar i social que rebi mentre es recupera i de certes substàncies dites *medicaments* que donen suport als processos de reparació del cos. Molts requereixen cirurgia no immediata. Els tractaments sobre aquesta mena de malalties han existit des de sempre — amb més o menys fortuna — però han estat molt afectats per creences màgiques o empíriques. Només des de fa menys de 50 anys se n'ha revisat la validesa dels efectes, per tècniques farmacològiques estadístiques que no depenen de les creences o dels interessos creats ni dels pacients, ni dels metges, ni dels governs ni dels laboratoris, si bé encara es prioritza en molts d'aquests sectors l'única evidència de la

creença. El tema és complex i no té bàndols clars, donat que qualsevol substància o ritual, encara que sigui químicament ineficaç, desperta un seguit de mecanismes de curació del cos que romanien adormits i que, en conjunt, s'anomena *efecte placebo*. Normalment els fàrmacs tenen la seva efi-

com per exemple que les persones amb nivells més alts que la resta de colesterol, de sucre o de pressió arterial o de nicotina patirien afectacions en artèries, cor i cervell, uns vint anys després d'iniciat el canvi! Les lesions són les mateixes per a cada grup, gairebé a les mateixes localitzacions i amb les mateixes seqüeles. Aquest nou descobriment de les malalties «lentes» ha portat al desenvolupament de revisions massives i tractaments preventius de persones «sanes» per detectar-les en fases asimptomàtiques i evitar així un futur previsible.

La probabilitat d'emmalaltir

càcia en la suma de l'efecte farmacològic afegit a l'efecte placebo. L'efecte placebo és estudiat pels laboratoris de forma científica i del seu estudi en resulta l'aspecte extern tant de la píndola o xarop (color, textura, mida), com del seu envàs de comercialització (color de la capsula, nom comercial, preu, etc.). A l'efecte placebo propi del fàrmac s'hi ha d'afegir l'efecte placebo propi de la relació metge-pacient, que té valor terapèutic per ell mateix.

Emmalaltir també pot ser un procés molt lent i silencios. En aquests casos, és una alteració asimptomàtica que s'inicia per una causa però que

el seu dany és mil·limètric, molecular, invisible i sobretot lent. Aquesta persona continua vivint amb normalitat mesos i anys. El seu aspecte no delata que en un racó del seu organisme alguna cosa va per mal camí, precipitant-lo a poc a poc al desequilibri. Aquesta mena de malalties és de coneixement recent i s'ha beneficiat del canvi dràstic que ha desenvolupat la medicina des del 1950, amb la creació de la xarxa d'hospitals, d'històries clíniques úniques, del treball en equip dels metges, de la massiva utilització d'exploracions mèdiques en persones sanes i sobretot dels estudis estadístics de seguiment detallat de salut en poblacions molt àmplies durant anys.

Aquests estudis van poder donar pistes,

del món sencer a Internet i en congressos. D'altra banda, els estudis de l'ADN detecten vulnerabilitats en la constitució genètica d'una persona, cosa que permet predir tendències patològiques amb precisió. Així les coses, està naixent una nova saviesa: la capacitat d'avisar una persona sobre els seus aspectes de salut més vulnerables estadísticament... és a dir, la probabilitat d'adquirir una malaltia lenta abans que s'iniciï el canvi inicial. Aquesta medicina té un «benefici d'oportunitat» immens, en la mesura que amb mínimes prevencions inicials pot canviar completament la mala salut «científicament esperable» d'una persona.

Però no tot és tan bonic. No totes les persones poden accedir a tots els tipus de medicina. La història no va a la mateixa velocitat a tot arreu. En moltes zones encara només poden atendre els accidents i amb prou feines. En altres parts, hi ha centres que ofereixen revisions moleculars per prevenir el que encara «no hi és». En tots dos extrems cal ajuda. A les zones amb dèficit, l'expansió del sistema sanitari és un deure col·lectiu que ja impulsen des de fa anys institucions internacionals, l'Església i darrerament les ONG. A les zones econòmicament riques del món, moltes malalties ja no poden ser considerades una fatalitat o un accident i el que convé és una coherència col·lectiva més gran, i evitar continuar promocionant amb una mà el que ja sabem que després ens farà mal, mentre que amb l'altra continuem exigint més mitjans per tractar-ho.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre del Consell consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

«No totes les persones poden accedir a tots els tipus de medicina»

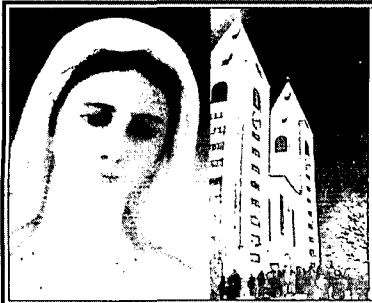
Primera Comunió

El dia 4 de juny el poble de Cervelló es va despertar amb gran alegria; sis infants pertanyents a la parròquia de Sant Esteve rebien per primera vegada el Cos de Jesús sagramentat. Els nens eren: l'Oriol, la Laura, la Maria, l'Ariadna, el Marc i l'Àlex, aquest darrer un dels meus néts. A mitja tarda, a la parròquia d'estil modernista però inspirada vagament en el gòtic i inaugurada el 1908, es va celebrar la missa oficiada pel rector, Mn. Xavier Ribas. El detall de l'ofertori va ser molt emotiu, ja que els infants amb els seus pares anaven presentant tots els requisits necessaris per a l'Eucaristia i l'homilia va ser molt familiar i entranyable. L'àvia d'un dels infants combregants va cantar l'*Ave Maria* i el rector va tenir l'amabilitat de convidar-me a llegir la segona lectura. La cerimònia va acabar cantant el *Virolai* i repartint als infants el record de la seva Primera Comunió. Va ser una festa amb molta devoció, entranyable i familiar.

Cecília Aranés Mallo

Coses de la vida

Coses de la vida

«**E**stimats fills! Avui us agraeixo per cada sacrifici que heu ofert per les meves intencions. Fills, us convido perquè sigueu els meus apòstols de pau i d'amor a les vostres famílies i al món. Pregueu perquè l'Esperit Sant us il·lumini i us guiï pel camí de la santedat. Jo sóc amb vosaltres i us beneixo a tots amb la meva benedicció maternal. Gràcies per haver respost a la meva crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de juny del 2005

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

cultura

Simposi sobre monaquisme cistercenc

■ S'han analitzat aspectes molt variats sobre el Cister

L'històric cenobi tarragoní de Santes Creus.

SANTES CREUS.— El Reial monestir de Santes Creus va ser l'escenari el 9 de juliol d'un esdeveniment singular: el primer simposi sobre el monaquisme cistercenc, organitzat per l'Arxiu Bibliogràfic de Santes Creus conjuntament amb el Museu d'Història de Catalunya. De fet, aquesta no ha estat la primera experiència sobre aquesta mena de congrés, atès que ja hi ha precedents de trobades similars, que dissortadament el pas del temps va diluir.

La convocatòria d'aquest simposi cal qualificar-la de fet cabdal, ja que significa la represa després de vint-i-cinc anys de la celebració del darrer, que va tenir lloc a Sant Miquel de Cuixà l'any 1979. Els responsables d'aquesta nova cita confien que la iniciativa engegada trobi continuïtat.

A la participació del simposi hi van ser especialment convidats els professors i els estudiants universitaris, professors de secundària i de primària, investigadors o qualsevol persona interessada en el tema monacal cistercenc. El tema escollit en aquesta ocasió ha estat *El Cister: poder i espiritualitat (1150-1250)*.

El programa de la jornada va ser força dens i sobretot d'allò més inte-

ressant. La conferència inaugural va tenir lloc a les nou del matí a càrrec de Joan Papell, president de l'Arxiu Bibliogràfic de Santes Creus (ABSC), que va parlar sota l'enunciat *De Valldaura a Santes Creus: creació i formació d'un monestir cistercenc (1150-1226)*.

A continuació van seguir dues ponències més: Jordi Bolós, que va parlar de *La implantació del Cister al territori: dades sobre la formació del seu patrimoni* i Jesús Oliver, monjo de Poblet, que va dissertar sobre *La tipologia de les construccions conventuals cistercenques: un espai a l'espiritualitat i al treball*. Ja de cara al migdia es va procedir a la inauguració de l'exposició patrocinada per Caixa

Tarragona sobre *Els grans monestirs de la Catalunya Nova. Cistercencs, cartoixans i franciscans*. La darrera ponència del matí va anar a càrrec d'Antoni Virgili, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, que va abordar el tema *L'economia monacal*.

Després de dinar, la represa va comptar amb dues ponències més. La primera va tenir com a protagonista Elena Casas, de la UAM, que va tractar *La tipologia de las iglesias y estancias claustrales en los monasterios femeninos cistercienses de Castilla-León*; la segona, de Maria Bonet, professora de la Universitat Rovira i Virgili, sobre *La monarquia, l'aristocràcia feudal i el desplegament del Cister*.

Una taula rodona va fer de cloenda al simposi, a partir de dos quarts de set de la tarda, en què es van debatre diferents temes del monaquisme cistercenc per diferents estudiosos i va ser moderada per Maria Victòria Mora, secretària de l'ABSC.

Joan Boronat

Per novè any consecutiu la capital del Solsonès acollirà el Festival Internacional de Música Antiga

La música antiga fa escola a Solsona

SOLSONA.— El Festival, que se celebrarà del 15 al 24 de juliol, consistirà en deu dies de concerts i cursos, centrats enguany en la música i la dansa del Renaixement. Hi participaran prestigiosos professors i músics com ara Xavier Carrau, Ricard Casañ, Jordi Comellas, Xavier Coll, Ignasi Jordà, Pilar Montoya, Markus Schikora i Joan Vives.

El poeta Francesco Petrarca (1304-1374), un dels impulsors del Renaixement, va escriure: «Vaig començar a estudiar la cultura antiga d'una manera especial perquè detestava tant el meu propi temps que gairebé vaig desitjar haver nascut en aquella altra època si no fos per l'amor de les persones del meu entorn.»

Aquest any, la invitació a participar al Festival Internacional de Música Antiga de Solsona va destinada a tots aquells que, compartint un plantejament semblant al de Petrarca, desitgin conèixer i viure durant uns dies el món de la música d'una altra època, el Renaixement. D'aquesta manera s'inclouen en el festival diferents propostes com concerts, conferències, tallers d'interpretació i fins i tot alguna proposta

d'excursió al bell entorn natural de Solsona.

Pel que fa als cantants i instrumentistes, el festival s'adapta a les capacitats específiques de cada participant, des del músic que busca una introducció a la interpretació amb criteris històrics fins a l'estudiant avançat que vol aprofundir el seu coneixement en la música de l'època. Als ballarins se'ls demana tenir un nivell bàsic de dansa per poder

participar en l'elaboració del concert titulat *Con Mudanzas y Meneos*.

El diumenge 24 de juliol tancarà el Festival el *Concert amb Bótes*, on es reflectirà el treball del grup coral, al qual es convida també instrumentistes i ballarins. Amb aquest concert s'intenta recuperar el silenci dels temps preindustrials amb què es tocava i s'escoltava la música.

Ramon Estany

Concerts

✓15 DE JULIOL, al Miracle: *In Tenebris*.

Música de la Passió de Victòria i Valls per a quartet vocal i guitarra a càrrec de l'Ensemble Musica ad Montes i Victor Valls. Direcció: Markus Schikora.

✓21 DE JULIOL, a Solsona: *Música del Renaixement*.

Després: dansa popular de pavanès i brandes amb els professors del curs. Concert a càrrec dels alumnes del curs.

✓22 I 23 DE JULIOL, a Solsona i Lleida: *Con Mudanzas y Meneos*. Música i danses en l'època de Cervantes per a un actor, ballarins i conjunt instrumental a càrrec dels professors del Curs Internacional de Música Antiga. Direcció: Pilar Montoya.

✓24 DE JULIOL, a l'ermita de Collblanc: *Concert amb Bótes*.

Cant gregorià i motets del segle XVI a la muntanya, a càrrec de Markus Schikora i alumnes del curs. S'arribarà caminant a l'ermita.

Mostra d'escultures contemporànies a la Sagrada Família

BARCELONA.— Fins a finals de juliol es pot visitar al claustre Montserrat del temple de la Sagrada Família de Barcelona l'exposició *Amb el permís de Gaudí*. La mostra recull un seguit de peces de l'escultor

Miquel Aparici (Barcelona 1963) inspirades en l'obra del gran arquitecte modernista. Per a Aparici, que a més d'escultor és dissenyador d'obres teatrals i guionista, «Gaudí va unir ciència i art i es va inspirar tant en la natura que fins i tot va atrapar en les seves pedres el moviment de les ones». L'exposició pretén ser un homenatge al mestratge d'Antoni Gaudí. (C.C.)

«La tortuga de mar», una de les peces exposades.

Premi de poesia Amadeu Oller 2006

BARCELONA.— Enguany s'arriba a la 42a convocatòria del premi de poesia Amadeu Oller per a poetes inèdits. Hi poden participar joves de fins a trenta anys amb composicions poètiques en llengua catalana, que hauran de ser presentades abans del dia 20 de gener del 2006. El premi, instituït per la parròquia de Sant Medir, de la Bordeta, Barcelona, vol homenatjar la memòria de Mn. Amadeu Oller. Les obres s'han d'enviar al Centre Parroquial de Sant Medir, C/ de la Constitució, n. 17, 08014, Barcelona. Per a més informació: tel. 934 216 527 o 934 210 708. (C.C.)

L'espanyol que va burlar l'imperi napoleònic

■ Es va presentar l'estudi històric «La Inquisición y el falso Cardenal de Borbón»

BARCELONA.— Després de 21 anys d'investigacions fetes a Espanya i França fonamentalment, l'equip de treball vinculat al Museu Diocesà de Barcelona finalment ha pogut publicar la monografia històrica sobre el sergent espanyol que va burlar els francesos. Increïblement durant quatre anys es va fer passar pel cardenal de Borbó. Sis són els autors d'aquesta «aventura arxivística», tal com la va definir un d'ells, Mn. J. M. Martí Bonet.

Dins dels actes de l'Any del Llibre i la Lectura i del IV Centenari del *Quixot*, el 30 de juny passat es va presentar al Museu Diocesà de Barcelona la monografia històrica *La Inquisición y el falso Cardenal de Borbón. El español que burló al Imperio Napoleónico*. El 8 d'abril del 1818 compareix davant del tribunal de la Inquisició de Barcelona el sergent de l'exèrcit espanyol Francisco Mayoral. Se l'acusa d'haver celebrat misses i casaments així

com suplantat per tot França i durant quatre anys la personalitat del cardenal Luis María de Borbón, arquebisbe de Sevilla i de Toledo, primat i regent d'Espanya, i nét de Felip V.

Tot va començar, tal com va relatar un engrescadíssim J. M. Bonet, director de l'Arxiu Diocesà de Barcelona, quan, entre els molts papers guardats a l'arxiu, van trobar en un racó un paquet que hi posava «Prohibit llegir-ho» i l'ordre era encunya-

Mn. J. M. Bonet, director de l'Arxiu Diocesà de Barcelona, va presentar la monografia històrica.

mateix viatge va fingir que era l'esmentat cardenal de Borbó, de manera que va enganyar totes les autoritats civils i militars franceses que se li van posar al davant. Va protagonitzar una pila de picardioses peripècies pel país veí i va arribar a cartejar-se fins i tot amb la mateixa esposa de Napoleó, l'emperadriu

da per la Inquisició. «Quan el vam trobar vam pensar que era ficció i el vam deixar apartat. Va ser Mn. J. M. Juncà qui el va rescatar i va començar a llegir-lo. Persistentment ens anava dient "mira el que hi posa aquí" i durant un temps pràcticament cap de nosaltres no li'n fèiem cas», va explicar Mn. Bonet, confessant, posteriorment, que va ser precisament gràcies a la tenacitat de Mn. Juncà que es va dur a terme aquesta «aventura arxivística».

Després d'haver estat fet presoner el 1810 per les tropes napoleòniques a Ciudad Rodrigo, aquest soldat espanyol, absolut protagonista del llibre, va iniciar un viatge com a captiu arreu de França. Al llarg del

Maria Lluïsa d'Àustria, i amb el príncep d'Astúries, el futur Ferran VII. Descoberta finalment la seva veritable personalitat, va haver de comparèixer davant dels tribunals militar i de la Inquisició.

La publicació d'aquest escrit és resultat, fonamentalment, d'un treball exhaustiu de verificació dels lligalls trobats a l'arxiu diocesà. Verificacions que van portar J. M. Martí Bonet, J. M. Juncà Ramon, L. Niqui Puigvert, L. Bonet Armengol, E. Miquel Mascort i P. J. Figuerola Rotger a recórrer cadascun dels indrets per on havia passat el sergent Francisco Mayoral gairebé 200 anys abans.

Consuelo Chaves

Un sant Benet contemporani

MONTSERRAT.— El 21 de juny del 1980, enguany fa vint-i-cinc anys, el P. Abat Cassià M. Just va beneir el quadre *Sant Benet jove portant la seva regla* de la pintora Montserrat Gudiol. Aquest quadre respon a un encàrrec per substituir un retaule del segle XIX a la capella de la nau dreta de la basílica, la mateixa que ens porta al cambril de la Mare de Déu. La construcció d'aquesta obra no només s'emmarca en la commemoració aleshores dels mil cinc-cents anys del naixement de sant Benet sinó que representa la introducció de l'art contemporani a Montserrat. El tema és tradicional en la iconografia benedictina de tots els temps i familiarment s'anomena *Santus Benedictus Puer Sublacensis*. Representa la figura del sant quan, abans de concloure els estudis de retòrica a Roma, va marxar a la cova de Subiaco, al costat d'un llac, lluny de la Ciutat Eterna.

No ens ha de ser gaire difícil imaginar els dubtes i la sensació de salt al buit que tingué Montserrat Gudiol davant d'un dels reptes més ambiciosos que mai li havien proposat. A més a més, comptava amb la pressió afegida de saber que la seva obra seria vista per milers de fidels cada dia i que havia de donar resposta a uns problemes iconogràfics i pictòrics impropis a la seva època, amb la qual cosa, fes el que fes, el resultat del seu treball seria llegit en clau conservadora i retrògrada pel moviment avantguardista imperant del moment. Per sobre de tot, Montserrat Gudiol fou molt valenta a l'hora d'acceptar aquella proposta. Llavors, ella es trobava en el moment més àlgid de la seva carrera, acabava de realitzar el sant Jordi de la Diputació de Barcelona, i la seva pintura clàssica i sobria era ideal per assumir el repte. Si el *sant Jordi* era pur moviment en diagonal, vermell sobre vermell, el *sant Benet* calia que fos auster i greu, tot quietud en aplom clàssic, com un *kourós* grec transmutat en el retrat d'un jove romà com sortit dels retrats de Fayum.

Montserrat Gudiol no havia treballat mai amb una obra de format tan gran, més propi

d'un mural que d'un quadre de cavallet. Des de Montserrat, el pare Josep de C. Laplana, director del Museu, li proporcionà el programa iconogràfic. Calia que sant Benet vestís de negre amb l'hàbit dels benedictins, és a dir amb la cogulla de mànigues molt àmplies. Des del principi, va pensar que el seu fill Jordi, que aleshores tenia disset anys, fes de model: curiosa imatge la d'unà mare pintant sant Benet a través de qui més estima i donant resposta a la frase

Fuit vir vitae venerabilis («hi hagué un home de vida venerable»), i és que hi ha alguna cosa més venerable (en el sentit d'amor maternal) que un propi fill? Durant aquell hivern en què Montserrat treballà en aquest gran llenç va sofrir l'agonia i mort de la seva mare, patiment que queda reflectit en el testimoni de les mans del sant, pell i ossos, carnisitat de cera anunciant el final. Mans que es relacionen amb el peu de la mateixa textura d'alabastre que sembla

avançar recolzat a la pedra i del rostre allargassat i xuclat del sant jove, pell que contrasta amb la sintonia de negres i grisos que embolcalla tota l'obra.

L'obra ha passat bé el sedàs d'aquest quart de segle i conserva el vigor d'una obra clàssica, naturalment inspirada en els referents de la pintura antiga que Gudiol va conèixer a través del seu pare, el conegut crític d'art. Una tradició que la pintora va saber comprendre per fer-la seva i dir alguna cosa nova, una de les estratègies que ha mogut l'art al llarg de la història. El sant Benet de Montserrat Gudiol és una obra en majúscules i testimonia la vivència del pintor modern davant d'un encàrrec antic, la mateixa experiència que va saber resoldre Subirachs, igualment de magistral manera, en l'escultura en ciment a la capella del santíssim de la mateixa basílica. Obres austeres que es miren com en un joc de miralls i es complementen alhora, pintura i escultura, i que integren els corrents de l'art contemporani al món espiritual que simbolitza Montserrat.

Artur Ramon i Navarro

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Una fulla que fa miracles

Una fulla petita de color verd oliva i d'una olor intensa es manté per uns segons a la superfície de l'olla que conté l'estofat de vedella. La fulla de què us parlo es diu llorer. És un ingredient que es fa servir molt a la cuina tant per als brous, els peixos, els guisats de carn o per introduir als pollastres.

Encara recordo que, quan jo era petit, els meus pares em portaven a beneir grans rams de llorer. Després quan les fulles s'assecaven, les guardàvem en pots de vidre per fer-les servir com a condiment.

Es diu també que si olores llorer moltes vegades, els teus mals espantaràs i una fortuna cobraràs. Jo, per si de cas, així ho faig.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

LLIBRES

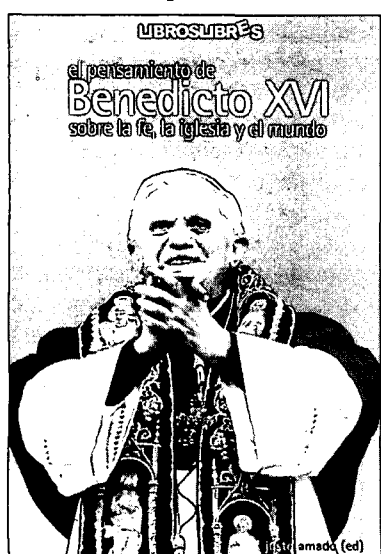
El pensament doctrinal de Benet XVI

Les opinions de Benet XVI —el Papa número 265 de l'Església catòlica— sobre l'Església, la cultura del relativisme i la fe cristiana apareixen exposades de forma directa, amena i conservant tot el seu rigor intel·lectual en aquest llibre. Consisteix en un recull dels principals textos de Benet XVI, de forma que el lector pugui accedir fàcilment al nucli del pensament del Sant Pare actual. Destaca en la seva reflexió la importància que concedeix a la fe cristiana en tots els àmbits de l'existència humana: la vida personal i familiar, la política, la cultura o l'art. Segons el Pontífex, «per a una vida feliç cal una entesa íntima amb Déu. Només si aquesta relació de fons funciona bé, les altres relacions podran ser justes».

Allò característic de la fe —com va dir Benet XVI en moltes ocasions quan era cardenal— és que «es tracta d'un esdeveniment que arriba a nosaltres des de fora. La

fe no és, per tant, un producte de la ment humana o de la societat, sinó «una cosa que les excedeix alhora que les interpel·la». Molts dels problemes de l'actualitat es derivarien, segons el Papa, de la concepció de la fe com una cosa merament subjectiva. Per a Benet XVI, l'Església és una realitat volguda per Déu perquè l'home i la dona es trobin amb Crist. La disjuntiva entre una fe personal i una fe de l'Església seria, doncs, falsa. Una fe madura «no és l'adhesió a un club. Una fe deslligada de l'Església tendeix a fer-se autocomplaent, a allunyar-se de les exigències evangèliques i a dependre del que dicten les modes intel·lectuals del moment». (C.C.)

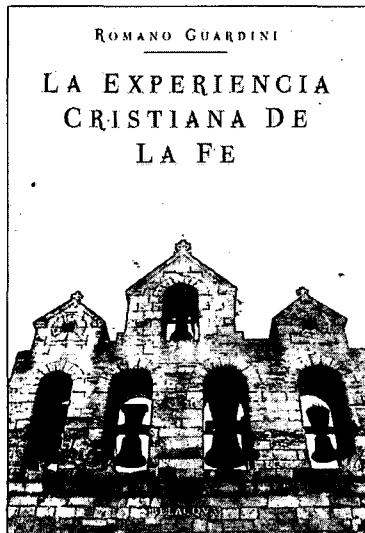
◀ *El pensamiento de Benedicto XVI sobre la fe, la Iglesia y el mundo. Editorial LibrosLibres, Madrid 2005, 143 pàg.*

El misteri essencial de la fe

La fe és en ella mateixa un misteri. «Cap teoria purament natural podria deduir-la de la realitat del món i de l'home, ja que la fe brota de la gràcia creadora, que prové de Déu. La fe, o per dir-ho amb més exactitud, el cristià que viu en la fe, no sabia explicar-se de cap altra manera que a la llum de la revelació divina. Cap creient no es pot comprendre

a ell mateix si no és en la fe, i encara més si la seva mirada es perd en el misteri», afirma l'autor, Romano Guardini, en la introducció del llibre. Així mateix, comenta que en aquest volum no se centra tant a desxifrar el misteri de l'origen diví de la fe, sinó en la manera com els fidels es posicionen davant seu. Una reflexió positiva i oberta per passar del dubte a la certesa. Romano Guardini (Verona, 1885 - Múnic, 1968) era un il·lustre teòleg, filòsof i educador catòlic alemany. Considerat com el teòleg de l'«esperit de la litúrgia», va ser un home de clara inspiració agustiniana que, a través de la seva vida, va perfilar un estil persuasiu de pensar i d'expressar-se basat en la recerca de la fe i la joia de viure. (C.C.)

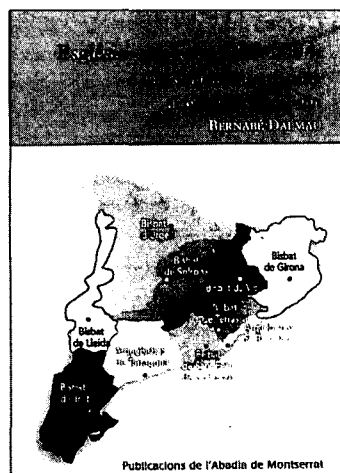
◀ *Romano Guardini, La experiencia cristiana de la fe. Editorial Belacqva, Col·lecció Pensament Belacqva, Barcelona 2005, 126 pàg.*

Els darrers deu anys de l'Església a Catalunya

Des del 1995 fins a l'actualitat l'Església catalana ha viscut transformacions importants: les modificacions dels límits de la diòcesi de Lleida, el Concili Provincial Tarraconense, el Jubileu de l'any 2000 i més recentment la creació dels nous bisbats de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa. El monjo del monestir de Montserrat Bernabé Dalmau —que ha viscut molt de prop alguns d'aquests esdeveniments— ens ofereix, d'una manera lúcida i relativament breu, un repàs a deu anys de canvis eclesiàstics substancials i, de vegades, polèmics.

L'autor, això no obstant, no es limita a fer una mera descripció de fets passats sinó que ens n'ofereix una reflexió intel·ligent i planteja qüestions per al futur de l'Església catalana. Aquesta interessant obra sobre la història més recent i l'actualitat eclesiàstica del nostre país planteja com a tesi fonamental que les resolucions del Concili Provincial Tarraconense de l'any 1995 han de ser les inspiradores de les diferents accions que es duguin a terme a les diòcesis catalanes. (C.C.)

◀ *Bernabé Dalmau, Església catalana 1995-2004: del Concili Tarraconense al bisbat de Sant Feliu. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Saurí, Barcelona 2005, 138 pàg.*

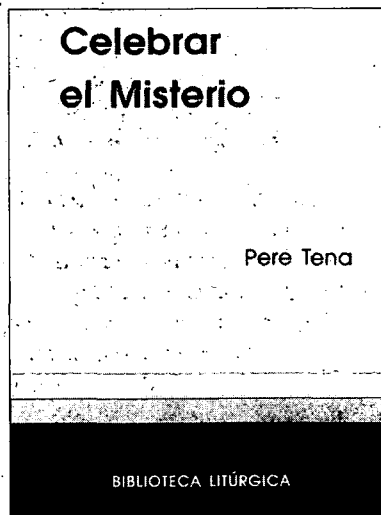

Endinsar-nos en la litúrgia

Durant més de cinquanta anys, Mons. Pere Tena s'ha dedicat en cos i ànima a la promoció de la litúrgia en l'Església, i amb raó el bisbe auxiliar emèrit de Barcelona és anomenat en el pròleg d'aquesta gran obra «pedagog de la reforma litúrgica». El llibre pretén aclarir el sentit de la celebració litúrgica, lligant-lo molt estretament al misteri central del cristianisme: el misteri de Crist, de la seva mort i resurrecció. L'obra també se centra —com no podia ser d'una altra forma tractant-se d'un llibre sobre litúrgia— en els sagraments com a actualitzadors del misteri de Crist i font de gràcia redemptora.

Amb la seva profunda reflexió teològica i pastoral sobre la celebració litúrgica, Mons. Pere Tena ens convida —com afirma el títol de la primera part de l'obra— a «redescobrir la litúrgia» i a participar d'una forma plenament conscient en la celebració del misteri de Crist. Un llibre indispensable per a qui vulgui arribar al sentit últim dels sagraments. (C.C.)

◀ *Pere Tena, Celebrar el misterio. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Biblioteca Litúrgica, Barcelona 2004, 438 pàg.*

Pollastre al forn

INGREDIENTS:

1 pollastre
llard, sal
pebre negre
curri
1/2 llimona
llorer, farigola
oli i
conyac

PREPARACIÓ:

Unteu un pollastre mitjà amb llard. Tireu-hi sal, pebre negre i una mica de curri. A dins del pollastre, poseu-hi mitja llimona, una fulla de llorer i una bona branca de farigola. Ruixeu-lo amb una mica d'oli i poseu-lo al forn. Quan estigui tou, afegiu-hi una copeta de conyac fins que s'evapori i ja el podeu servir.

La crítica literària d'aquesta setmana

Ser pares, ser fills

Aparentment no hi ha res més normal que ser fill d'uns pares concrets, i ser pares d'uns fills determinats. La llei de la vida és una cadena de procreacions ininterrompudes, es miri com es miri. Tant en el regne vegetal com en l'animal... la diferència rau en el fet que al món animal hi ha un element important anomenat *instint*, i que els animals fan alguna cosa més que aparellar-se i multiplicar-se, sobretot en els balbujeos primers de les cries, ja siguin d'àguila reial o d'ós panda.

És curiós veure com tenen cura de les cries alguns d'aquests animals, que després seran uns lluitadors ferotges, afamats de sang, terror dels altres companys de l'espècie o dels llocs de convivència. L'esperit que vetlla es converteix en depredador, i apareix la inexorable llei de la selva...

Tot això, a grans trets, podria ser la introducció a qualsevol vida de Rodríguez de la Fuente. Però, ho portem a col·lació

Edith WHARTON

Los niños.

Alba editorial, Barcelona 2005, 416 pàg.

perquè ens trobem davant de l'animal intel·ligent que és l'home, i que suposem que davant la seva descendència actua com els animals irracionals que l'envolten... Doncs, no.

És a dir, sí en un tant per cent molt elevat de casos. I que gairebé arriben a ser una realitat exhaustiva, i no obstant... n'hi ha prou de llegir els diaris, i analitzar-ne alguna de les pàgines de successos. El que anomenem eufemísticament «violència domèstica» conté en la seva evolució infinitat d'esdeveniments en els quals la filiació i la paternitat són un caos autèntic. Salvatge i immisericordiós. No entrarem

en detalls. Un sol cas ja és trist i, moltes vegades, aberrant.

Wharton explica la història d'uns nois, els pares dels quals, que pertanyen a una societat alta i benestant, n'hàn abdicat, i els entreguen a uns criats que els passen de vaixell en vaixell, mentre ells es dediquen a una vida social esbojarrada.

Ja podeu suposar que tota l'obra és un al·legat al sentit de responsabilitat dels pares. I, afegim nosaltres, al sentit de responsabilitat d'aquells que estan al capdavant de col·lectius més o menys vius. En el món actual, on l'empresa no té entranyes, i tots quedem reduïts a xifres, codis i fitxes, no podem admetre que això formi part de grups que, per la matèria que s'hi treballa o l'ideal que s'impulsa, s'actui només per als comptes de resultats.

Si pensem en Jesús, que va emprendre

la conquesta del món amb gent barroera, i amb un traïdor, potser aprendrem a veure els grups-famílies, d'una altra manera, i sabrem que hi ha una llei que està per sobre dels barems informàtics.

Los niños ens dona una lliçó d'humanitat que hem d'aprendre quan ens creiem responsables d'alguna cosa, i volem... dormir amb la consciència en pau.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Taller de sardanes a Llivia

Sardanes i cobla tenen un espai específic en el programa del 8è Campus de Cultura Popular de la FestCat, que s'ha celebra a Llivia (Cerdanya) entre el 10 i el 17 de juliol de 2005.

El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, amb el concurs de diverses entitats federatives, entre les quals la Federació Sardanista de Catalunya, ha preparat una nova edició d'aquesta Escola d'Estiu especialitzada en cultura popular, que inclou un conjunt de cursos i tallers ampli i diversificat a l'entorn del món de la festa tradicional i de la cultura popular en general, estructurats en forma de sessions intensives d'una setmana.

Concretament, hem de remarcar la programació del taller *Sardanes i cobla: dansa i música* on s'explicarà de forma molt didàctica i participativa com es balla la sardana. També es preveu donar una visió històrica de la música de cobla: l'evolució social que ha experimentat, l'explicació dels instruments i de la composició de la cobla, les noves visions sobre la dansa tradicional i les noves fusions musicals.

Un equip de tres persones, integrat per una instrumentista de cobla, un dinamitzador sardanista i un comunicador especialitzat en el disseny d'espectacles al voltant de la dansa i la música tradicional, s'encarregaran de desenvolupar el programa d'aquest taller de la FestCat. Marta Andreu, Joaquim Rutllant i Jordi Lara són els responsables del desenvolupament d'aquest taller concebut amb l'objectiu de donar una visió renovada i jove del moviment musical i social de la sardana sobretot trencant tòpics i demostrant que la sardana i la música per a cobla són uns valors actuals i de futur necessari.

La FestCat de Llivia està adreçada a les

persones que s'interessen per la cultura popular i tradicional des de qualsevol perspectiva, tant a aquelles que ja participen o col·laboren habitualment en entitats, grups o activitats relacionades amb qualsevol àmbit temàtic, com a les que volen iniciar un procés de coneixement del món festiu i de la cultura tradicional mitjançant els recursos i les pautes d'aprenentatge que s'ofereixen a Llivia.

En total, el 8è Campus de Cultura Popular de Llivia s'estructura en 20 cursos i 26 tallers, així com altres activitats complementàries obertes a la participació de tots els inscrits en aquesta Escola d'Estiu. Per a més informació i inscripcions cal contactar amb el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, telèfon 935 671 983 o al correu electrònic: festcat.cultura@gencat.net. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820 / Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 45,35€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ **CADAQUÉS**
Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALDES D'ESTRAC**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 21.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h

✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ **CALELLA DE
PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h,
12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermite del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h,
20.30 h.

✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ **HOSPITALET DE
L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **LLANÇÀ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ **LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h,
Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzalet
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ **PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ **SANT ANDREU DE
LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria
Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ **SANT GENÍS DE
PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ **SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ **TORROELLA DE
MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ **VINARÓS**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa
Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 10.15 h
(Capella del Carme), 19.30 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h.

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació de l'Orfeó Vicentí, de Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat), sota la direcció de Joan Vinyes. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

Fascinada per la presència de l'univers femení a la Bíblia, Clara Elena Silva Ruiz no s'ho va pensar dues vegades quan va tenir l'oportunitat de participar al Concurs Bíblic que organitza cada any la Delegació de Pastoral Universitària de Barcelona i que justament enguany estava dedicat a les «Dones a la Bíblia». Era la primera vegada que hi participava i ho ha fet amb bona nota, ja que ha obtingut el primer premi. Natural de Managua (Nicaragua), on va néixer el 1984, Clara Elena Silva és novícia de la Congregació Puresa de Maria i és estudiant de Ciències Religioses a l'Institut Salesià Martí-Codolar.

Clara Elena Silva ha obtingut el primer premi del concurs «Dones a la Bíblia»

«L'univers femení a la Bíblia és palpable i claríssim»

—En què consisteix el teu treball?

—El meu treball és un recorregut senzill a través de la Història i de les Escriptures, per recuperar-ne les empremtes que testimonien l'existència de grans dones que s'han deixat marcar per aquestes i que, a la vegada, han deixat el seu solc, un record inesborrable d'amor, de lliurament i de lluita... Noms, rostres concrets que des del més genuí de la seva naturalesa i d'elles mateixes ens revelen el més autènticament humà i el que és més bonic. Ens ofereix un Déu proper, assequible, que a més de força, és també tendresa, un Déu que no es cansa de carregar els seus fills, de cercar la vida per a l'home, de portar-nos a les entranyes, com una mare.

—Quina lectura fas de l'univers femení a la Bíblia?

—Per a mi l'univers femení a la Bíblia és palpable i claríssim, si ens hi apropem amb uns ulls que volen veure més enllà de la tradició, dels costums i del pes d'un masclisme heretat de generació en generació. Les grans figures d'Anna, Sara, Rut, Ester... van participar en la història de Salvació del seu poble amb tota la seva força, sensibilitat, fecunditat i la seva intel·ligència; però, el que realment les fa grans és el fet de deixar que Déu actués en la seva

vida, i lliurar-se plenament perquè Déu ho convertís en benedicció, vida, salvació per al seu poble...

—Quina dona és la que t'atrau més de la Bíblia?

—La dona que m'atrau més de la Bíblia és Maria de Natzaret, la mare de Jesús. Ella és per a mi un model de dona, paradigma de l'ésser humà; ella és la dona activa en l'amor que es va lliurar totalment a la vida, que la va portar a les entranyes, amb un sí incondicional; que sap de fidelitat, perquè va romandre sencera i va estimar a l'hora del dolor.

—Jesús va ser un precursor en el tractament amb les dones?

—Sí. Jesús va ser qui va venir a restaurar el lloc que no ocupàvem abans, i no és que ara l'ocupem del tot, ja ho sabem, però, ara som més conscients de la nostra dignitat, de la profunditat i la riquesa del que som. N'hi ha prou de veure'l a Ell, aprendre de la seva mare, relacionar-se amb les seves amigues i deixar-se contagiar per aquesta peculiar intuïció femenina que s'inclina al petit per protegir-lo i ajudar-lo a créixer, i a la vegada per aquesta força extraordinària capaç de postergar-se perquè altres visquin.

—Quina és la saviesa que trans-

met la Bíblia a través de l'univers femení?

—La saviesa que transmet la Bíblia a través del misteri de la dona té molts aspectes, i un d'ells és que Déu es fa carn en la nostra fragilitat, actua enmig de la nostra «debilitat», en aquelles que reconeixen amb veritat que no poden fer front totes soles a la injustícia, a l'opressió, a la insolidaritat, que necessiten les seves mans que en suscitin altres —a la vegada— disposades a unir-se a les seves per ajudar, aixecar, construir la vida al seu voltant. Les dones que apareixen a la Bíblia no estan mai soles, sempre estan pels altres, suplicant, fent feliços, lluitant pel bé dels altres.

—Les dones de la Bíblia són molt diferents de les del segle XXI?

—Sí, perquè ens afecta l'època, la cultura, el temps en què vivim... però m'atreveiria a dir que encara conservem l'essència del que som i el que estem cridades a ser. Això ens ho afirmen des de les grans figures d'Ester, Rigoberta Menchú, Gabriela Mistral, Alberta Giménez, fins a les figures més anònimes, com les mares que cerquen el millor per a la seva família i els seus fills, aquelles que lliuren la seva vida en silenci perquè altres visquin.

Carme Munté

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Preocupació per l'habitatge

Creix, a la nostra societat, la preocupació per l'habitatge. Aquest havia estat un tema prioritari de les reivindicacions populars en els anys seixanta i setanta, quan la primera emigració massiva del camp a la ciutat cobria de barraques els suburbis. Era una situació angiosa: lloguers abusius, un nombre asfixiant de rellogats a molts pisos, joves que no aconseguien les condicions mínimes per formar una família... La societat civil i, dins d'ella, nombrosos grups cristians, maldaven per pal·liar els dèficits de l'administració, promovent cooperatives. Després, la situació anà millorant lentament i la immigració, disminuint. Ara, tanmateix, el problema —mai no resolt del tot— torna amb una nova virulència. Troba en la societat civil i entre els cristians la mateixa sensibilitat d'aleshores?

Moltes coses han canviat i no totes en sentit positiu. Avui, per exemple, tots esperem i exigim que siguin els poders públics els qui hi aportin les solucions. Tenim raó, a condició que no eludim les nostres responsabilitats. També hem assimilat amb rapidesa, tant els ciutadans com els dirigents polítics, la filosofia liberal que impregna el nostre sistema econòmic. Això crea una lamentable paradoxa: hi ha llogaters que se sentien més protegits, quant a la continuïtat del contracte de lloguer i als seus augments, fa trenta anys... que no pas ara. No m'estranya que els moviments veïnals, als quals he fet al·lusió, propugnin la derogació de les noves lleis que els han dut tanta inseguretat. És veritat que calia també vetllar pels legítims interessos dels propietaris, especialment dels més febles, i estimular la construcció. Però mantenint sempre l'equitat. Seria bo que tot això, tan sensible i complex, esdevingués tema de debat parlamentari, amb vista a un ordenament legal més just.

Pel que fa a l'administració, reconforta que el tema de l'habitatge torni a ser una preocupació política prioritària, segons llegim aquests dies a la premsa. Tant de bo les promeses que sentim sovint no restin en simples paraules ni es dissolguin en pugnes de partit. D'aquesta manera es descarregaria una mica la tensió que crea un excés de confrontació ideològica, en detriment d'una política orientada a les preocupacions reals dels ciutadans.

També els cristians hem de restar atents a les noves problemàtiques socials. Acaba de ser traduït al castellà —i ho serà molt aviat al català— el *Compendi de la doctrina social de l'Església*, del qual ja vaig parlar en el mes de gener en aquesta columna (*Catalunya Cristiana*, núm. 1.321). Seria convenient que, de cara al curs que ve, se'n fes tema de reflexió a les nostres comunitats, amb vista a nous compromisos. No arriba, és clar, al detall de cada qüestió, tampoc en la de l'habitatge, però ofereix una visió de conjunt dels problemes i els integra en l'àmbit de la fe. Reclama, per exemple, «un sòlid ordenament jurídic, la salvaguarda del medi, la prestació dels serveis essencials per a les persones, alguns dels quals són, alhora, drets de l'home: alimentació, habitatge, treball, educació i accés a la cultura, transport, salut...» (166). Un efecte indirecte, però positiu, de l'obertura social dels ambients catòlics és la relativització del dissens domèstic.

Ara mateix

Rauxa

Turisme, patrimoni i espiritualitat

Quan es fa una visita turística a qualsevol poble, el primer lloc que se n'acostuma a veure és l'església parroquial. Tant per l'arquitectura com pel conjunt d'obres d'art que pugui acollir, l'església és un monument artístic destacat i sovint és el conjunt patrimonial més interessant de la població. A part, també és força clar que els edificis religiosos en general —catedrals, monestirs, santuaris, ermites, etc.— s'han convertit en focus turístics importants, i només cal pensar en les catedrals i els grans cenobis de casa nostra que cada any reben milers de visitants. Finalment, no cal dir la ingent quantitat d'art cristià que conserven els museus, fins i tot aquells que no són de temàtica estrictament religiosa: des dels frescos romànics fins a les talles barroques, passant pels retaules gòtics, l'art dels museus reflecteix d'una manera aclaparadora la preponderància cristiana en el nostre patrimoni.

Visitar les nostres ciutats, pobles i museus ens fa adonar d'aquesta presència religiosa que de tan evident que és sovint passa desapercebuda. No es tracta de veure-hi només una expressió artística més o menys bonica o original, sinó de percebre'n l'esperit netament cristià pel qual aquest art ha estat concebut. Durant aquestes vacances cal participar d'aquest turisme espiritual i visitar el nostre impressionant patrimoni religiós.

Eduard Brufau